

۷۴

179202

D 017448, Vol. 15

OAMENI de acțiune

CONSILIUL SECURITĂȚII STATULUI
DIRECȚIA ÎNVĂȚĂMÎNT

Pentru uz intern

OAMENI DE ACȚIUNE

Seria 0771

1969

Traducere de lt. IOAN ROTAR
Coperta a fost executată de cpt. DUMITRU HIRJEA

DIN PARTEA REDACTIEI

Gunnar Sonsteby, autorul lucrării „Raport de la nr. 24”, este unul dintre neînfricații eroi ai mișcării norvegiene de rezistență din timpul celui de-al doilea război mondial, care și-a încredințat tiparului povestea faptelor sale.

În cartea sa, într-o ordine strict cronologică, el descrie acțiunile la care a participat, scopul acestora, precum și modul în care a acționat împreună cu colegii lui, neuitând însă să sublinieze, ori de câte ori are prilejul, că succesul luptei de rezistență s-a datorat, în primul rând, sprijinului primit din partea populației, a tuturor oamenilor cinștiți și cu dragoste de patrie.

În felul acesta, în ciuda terorii dezlănțuite de hitleriști și de fasciști norvegieni, mișcarea de rezistență a luat amploare, formele de luptă s-au diversificat și au evoluat în așa fel încât, în momentul favorabil, s-a putut trece la lupta armată deschisă și la preluarea puterii politice.

Acțiunile concrete la care a luat parte Sonsteby atrag atenția prin diversitatea lor. Astfel, autorul culege personal informațiile pe care le transmite serviciului secret englez, creează rețele informative, participă la editarea unui ziar ilegal, organizează scoaterea din țară a unor persoane urmărite de Gestapo, pleacă în Anglia unde se instruește pentru ac-

tiunile de guerilă, participă ca executant la acțiuni de sabotaj și diversiune, asigură paza unor persoane din conducerea organizației de rezistență, capturează, spre sfârșitul războiului, arhive naziste etc.

Succesul acestor acțiuni s-a datorat faptului că luptătorii din rezistență stăpîneau situația informativă din țară, avînd informatori în toate sectoarele de activitate, de la poliția de stat pînă la brigăzile de pompieri. În felul acesta, ei obțineau informațiile necesare pentru acțiunile pe care le desfășurau, cit și cele cerute de aliați.

În același timp, organizarea și menținerea unei legături permanente cu forțele care se aflau în străinătate, precum și cu aliații facilitau schimbul de informații și procurarea de materiale și echipament de luptă.

În al doilea rând, organizarea activității, în marea majoritate a situațiilor, pe baza principiilor conspirativității a asigurat securitatea luptătorilor din rezistență, deși, după cum arată și autorul, încălcarea, uneori, a acestor principii și aplicarea lor defectuoasă au costat viața a o serie de patrioți.

De asemenea, se impun atenției acțiunile întreprinse pentru asigurarea unui sistem cit mai eficient de case conspirative, depozite de alimente, muniții, echipament militar și combustibil, precum și pentru procurarea mijloacelor de transport necesare. Acest lucru a fost posibil și datorită cunoașterii perfecte a zonei de acțiune, a rezervelor locale.

În mod deosebit se impun a fi subliniate curajul, îndrăzneala și perseverența care-i caracterizează pe rezistenți, calități izvorite din dragostea lor față de patrie și ura împotriva ocupanților.

Cititorii acestor episoade pot trage învălăminte și din greșelile și aspectele negative manifestate pe timpul luptei de rezistență. Astfel, lipsa încă de la început a unui centru coordonator, a unui comandament unic al întregii mișcări a dus la risipa de forțe, la pierderi inutile, la stinjenirea reciprocă a acțiunilor, precum și la represalii ale naziștilor împotriva populației.

Schifind cadrul în care s-au întimplat cele relatate de Sonstebly, dorim să atragem atenția cititorilor asupra problematicei pe care o ridică această carte, a învățămintelor ce se pot desprinde pentru munca practică.

În același timp, dorim să subliniem că autorul, în prezentarea faptelor, n-a putut să depășească limitele impuse de concepțiile clasei căreia îi aparține, precum și de propria-i subiectivitate. De aceea, se impune studierea în spirit critic și cu mult discernămint a întregii lucrări.

INCEPUTUL

Stau trînit în iarbă cu pistolul în mînă. Tic-tacul ceasului este însoțit de bătăile inimii. O secundă durează o eternitate. Încă trei minute și bombele vor exploda. Dacă am reușit să facem o treabă ca lumea, o altă fabrică de importanță vitală pentru nașiști va fi distrusă. Încă două minute ! Imi aduc aminte cum am ajuns aici, cum am început. Un minut ! Imi mușc buzele. Chiar dacă acțiunea reușește, noi putem muri înainte de a se întuneca !

Iată cum s-au întîmplat lucrurile : Cu șase luni înainte ca nemții să atace Norvegia era să plec în Germania și să mă angajez la o fabrică. Absolvisem școala cu un an mai înainte și cerusem o slujbă la o firmă de construcții navale din Lübeck. Numirea am obținut-o foarte repede, dar la scurt timp am mai primit o scrisoare prin care eram anunțat că firma urma să facă unele schimbări și că renunța la serviciile mele. Așa s-a întîmplat că, doar dintr-un capriciu al sorții, nu eram în Germania la izbucnirea războiului. În schimb am găsit o slujbă într-un magazin de motocicletele și m-am înscris la Universitate, secția economie. Am devenit un vizitator obișnuit al Clubului athletic universitar, care își avea sediul într-o cabană situată pe un deal din apropierea orașului Oslo. Acolo am cunoscut mai mulți tineri care, ulterior, în timpul

ocupației germane, au ajuns conducătorii Frontului Intern. Atunci l-am cunoscut pe Knut Moyen, care-i învinsese aproape pe toți schiorii participanți la întrecerile de la Birkebein și era acum președintele Asociației atletice studențești. Tot acolo l-am cunoscut pe Per Morland, omul care urma să joace un rol de seamă în mișcarea de rezistență norvegiană. Morland studia dreptul și îi plăcea să umble prin munți și prin păduri. Era ursuz de felul lui și nu vorbea prea multe. Prefera să stea într-un colț, să pufăle din pipă și să bea cafea neagră.

De cînd eram mic îmi alegeam prietenii dintre oamenii cărora le plăcea să-și petreacă timpul în aer liber. Pentru noi tinutul împădurit din jurul Rjukanului, sat situat la o sută de mile vest de Oslo, era un paradis și, aproape în fiecare duminică sau vacanță, eram plecați la schi sau în excursii.

Izbucnirea războiului în Europa în toamna anului 1939 a dus la închiderea magazinului unde lucram. Fiind imposibil să se mai importe motociclete, nu mai era nevoie nici de vinzători. Mi-am găsit mai multe ocupații temporare, inclusiv ca hamal la un restaurant, apoi m-am angajat ca muncitor forestier. Nu mă gîndeam la război. Chiar și războiul din Finlanda, țară vecină cu a noastră, se părea că-i undeva departe. Îmi aduc aminte că într-o zi, pe cînd mă plimbam cu un prieten, am întîlnit o fostă colegă de școală care ne-a întrebat dacă nu ne-am înscris voluntari ca să plecăm în Finlanda, iar eu și prietenul meu ne-am uitat unul la altul, pîrîndu-ni-se o nebunie ceea ce auzeam. Războiul, ne ziceam, nu e de noi. Totuși, războiul din Finlanda a îngîmădit nori amenințători pe cerul albastru al Norvegiei și toți cetățenii s-au înrolat în unitățile de instruire militară.

Sărbătorile de primăvară le-am petrecut la cabană. Iarna aceea fusese zăpadă din belșug, schiasem mult și eram în formă; în plus, ajunsesem să cunosc partea aceea de țară cum îmi cunosc buzunarele. Între timp îmi schimbasem slujba. Lucram la o companie de asigurări și locuiam într-un apartament cumpărat de părinți (care locuiau în continuare la Rjukan). Eu ocupam numai o cameră, restul apartamentului

fiind închiriat unui inginer și soției acestuia. Era o familie foarte simpatice.

În seara zilei de 8 aprilie eram acasă. În cursul zilei circulară tot felul de zvonuri, dar puțini s-au gîndit la ce urma să ne aducă ziua următoare. Nici la miezul nopții nu ne-am gîndit la o invazie, deși vedeam peste flord flăcările exploziilor și auzeam bubuitul tunurilor. Toți credeam că-i vorba de un incident obișnuit de frontieră. Nu mi-am făcut nici o grijă și m-am culcat.

Dimineața am fost trezit de urletul sirenei. Toată lumea dăduse drumul la radio și asculta știrea de necrezut că Germania atacase Norvegia. Eram sfătuiți să ne adăpostim în pivnițe. Prima mea reacție a fost un acces de furie și eram atît de indignat încît, pe cînd ceilalți coborau în pivniță, eu am hotărît să rămîn unde mă găsesc ca să servesc micul dejun.

În timp ce mergeam la serviciu, au avut loc cîteva raiduri ale aviației germane, fiind nevoit să mă adăpostesc prin ganguri pentru că hitleriștii mitraliau orașul.

La birou ne-am adunat în grupuri ca să discutăm situația nou creată și să ne povestim peripețiile. Apoi am ieșit în stradă. În fața poștii centrale fuseseră instalate santinele, pe b-dul Karl Johan mărșăluiau în formație nemți cu căști de oțel pe cap, iar în parc fuseseră instalate cuiburi de mitraliere. Mie nu-mi venea să cred și nici nu puteam accepta ceea ce se întimplase. Guvernul și regele părăsiseră Oslo și se găseau undeva la țară. Toți cei pe care i-am întîlnit în dimineața aceea erau la fel de stupefiați ca și mine.

În ziua următoare se părea că nu aveam nimic de făcut în afară de faptul că puteam discuta și face speculații. Pe la amiază s-a răspîndit zvonul că orașul va fi bombardat și locuitorii erau sfătuiți să părăsească Capitala cît mai repede cu putință. A fost o zi de groază și multă lume s-a grăbit să execute acest ordin anonim părăsind totul și fugind din oraș. Din nou m-am infuriat. Eram sigur că știrea despre bombardarea orașului nu constituia decît un zvon stupid, dar în canțină, unde am mers să servesc masă, în afară de administra-

tor, se mai aflau doar câteva persoane, iar străzile deveniseră aproape pustii.

De-abia ziua următoare, marți, oamenii au început să se dezmeticească și să se gîndească la acțiune. Posturile de radio străine ne-au dat primele vesti demne de crezare despre luptele și rezistența destul de puternică a trupelor noastre. Ne mai informau că aliații trimiteau ajutoare. Printre colegi de birou era și un locotenent în rezervă, Philip Hansteen. Întrucît comunicațiile cu Fredrikstad fuseseră întrerupte, el nu a reușit să se prezinte la regimentul său cînd s-a ordonat mobilizarea. În schimb a vorbit cu prieteni și cunoscuți de-ai lui să se adune la o cabană din munți, la vreo treizeci de mile de oraș. De acolo grupul urma să plece spre nord și să se alăture armatei norvegiene sub forma unei subunități, mai mult sau mai puțin organizate. Împreună cu un prieten ne-am zis că datoria noastră era să mergem să luptăm.

Am plecat de la birou acasă, ne-am luat schiurile și, în cursul după-amiezii, am plecat cu trenul la Grua, o localitate situată la 30 de mile de Oslo. În tren mai erau și alți excursioniști pe care îi bănuiam că au aceeași destinație. Pe unii îi cunoșteam, dar n-am schimbat nici o vorbă între noi.

În seara aceea, la cabana lui Hansteen, ne-am adunat vreo zece-cincisprezece oameni. Ulterior a apărut și proprietarul. Era îmbrăcat în uniformă, avea două pistoale Colt și câteva sute de cartușe. Înainte de a intra în cabană am patruleat prin împrejurimi, dar n-am observat nimic deosebit.

Ne-am sculat a doua zi la cinci dimineața și, în timp ce serveam micul dejun, am ținut un consiliu de război. O patrulă trimisă în recunoaștere s-a întors aducînd știrea că în satul Jevnaker se găsesc trupe norvegiene. Avînd în frunte pe Hansteen, am plecat ca subunitate organizată la Brandbu, unde se găsea un depozit de armament, care devenise centru de adunare a voluntarilor. În douăzeci și patru de ore s-au adunat aproape o mie de oameni, care au fost organizați pe subunități și trimiși pe front. Schiorii au format o companie specială și au fost puși sub comanda lui Hansteen. Aceste activități se desfășurau în ascuns și sub amenințarea unor bom-

bardamente de aviație. Bombardiere nemțești zburau continuu pe deasupra noastră, dar n-au aruncat nici o bombă.

Compania de schiori a lui Hansteen era formată din patru plutoane și o secție de comandă. Eu făceam parte din plutonul patru, comandat de fratele lui Hansteen, Axel. Compania nu acționa neapărat cu tot efectivul, ci fiecare pluton putea acționa și independent. Misiunea noastră era să urmărim mișcările inamicului și să împiedicăm întoarcerea civililor la Oslo, deoarece aceștia puteau să ne trădeze pozițiile. În seara aceleiași zile s-a răspîndit vestea că au loc lupte la Stryken, pe drumul principal ce duce la Oslo, la vreo douăzeci de mile mai spre sud de locul unde ne aflam noi. Am fost imbarcați în camioane și trimiși acolo în mare grabă, dar s-a dovedit că era vorba de o alarmă falsă, așa că ne-am retras o milă mai înspre nord, la Harestua, și ne-am îngîmădit într-o casă unde ne-am petrecut noaptea. O altă alarmă falsă ne-a sculat somnoroși și buimăciți de somn la oră două noaptea. Se dăduse alarma din cauza unor lumini văzute în pădure, dar foarte repede am aflat că era vorba de niște refugiați din Oslo care se rătăciseră.

A doua zi plutonul meu a fost trimis în recunoaștere spre sud. În timp ce noi eram în recunoaștere, restul companiei a fost chemat în mare grabă la Grua ca să întărească forțele norvegiene aflate acolo. În acest timp, germanii înaintau spre nord.

În timp ce ne retrăgeam, comandantul meu de pluton a fost luat prizonier, iar noi ne-am alăturat unei alte companii de schiori și ne-am continuat retragerea spre nord, totdeauna la câteva mile în urma forțelor principale. Pe timpul retragerii, forțele norvegiene aruncau în aer podurile, iar nemții, ca să se răzbune, dădeau foc fermelor. În fiecare zi ne retrăgeam tot mai spre nord. Am început să ducem lipsă de hrană și să suferim de pe urma lipsei de somn, pentru că nu mai găseam locuri de dormit ca lumea. Eram prost echipați și timp de câteva săptămîni n-am reușit să ne uscăm îmbrăcămintea.

Pe drum am făcut rost de o pereche de pantaloni, m-am îmbrăcat cu ei, iar uniforma am băgat-o în rucsac. Rezultatul a fost o răceală strașnică.

Pe la sfârșitul lui aprilie, noi ne mai țirăm în urma forțelor armate, ajungind pînă la Ostre Gausdal, douăzeci de mile nord de Lillehammer. La sfârșitul lui aprilie, compania a intrat în luptă la Swingvold. Răceala mea s-a transformat în bronșită și sinuzită, de fapt era un început de pneumonie de care eu nu-mi dădeam încă seama. Dar existau foarte puțini oameni valizi care să lupte la Swingvold, așa că oricît de rău m-aș fi simțit era necesar să dau o mînă de ajutor celor care luptau. Nu învățasem să ocolesc pericolul și, în prostia mea, în loc să merg țîrîs prin unele locuri deschise, mă plimbam.

Pe trei mai ni s-a spus să plecăm acasă, întrucât orice acțiune organizată era imposibilă. Ceiiva s-au hotărât să plece la Rjukan, în ținutul Telemark, unde se spunea că au loc lupte. M-am alăturat acestora pentru că mi se părea o rușine renunțarea la luptă.

În munți am întâlnit și alți schiori care aveau același drum. În timpul zilei ne afundam în zăpadă până la genunchi, dar seara lucrurile se schimbau în bine, deoarece zăpada îngheța.

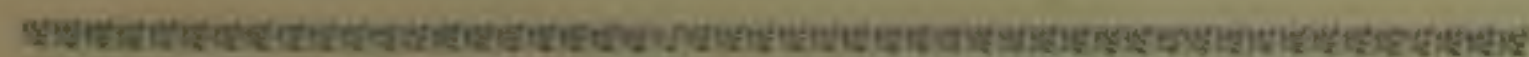
Mie îmi era din ce în ce mai rău. Ars de sete, beam apă din toate piraiele pe care le întâlneam în cale și, de regulă, ajungeam în locurile unde urma să înnoptăm cu două, trei ore în urma celorlalți. După trei zile eram bolnav în lege. Am ajuns la ferma unui soldat din compania noastră, unde am fost foarte bine găzduit. Eu mă simteam din ce în ce mai rău, în ciuda faptului că eram bine îngrijit la fermă. În timpul acesta am aflat că un om de afaceri din Oslo, care avea o fermă în satul vecin, urma să plece cu mașina în Capitală. L-am rugat să mă ducă și pe mine până la Oslo și seara mă aflam acasă. „Totul e în ordine”, am reușit eu să spun când am intrat în casă, apoi am leșinat. Soția chiriașului nostru era soră de caritate și ea a trimis după un doctor care m-a luat cu salvarea la spital. M-au ținut în spital câteva săptămă-

mini, după care mi-au dat drumul, spunindu-mi că trebuie să mă tratez încă vreo doi ani pînă cînd voi fi complet vindecat.

Aşa am ajuns eu în Oslo, care era ocupat de nemţi. Nu spun nimic de furia pe care o resimţeam când vedeam creaturile acelea îmbrăcate în uniforme verzi plimbându-se pe străzile oraşului, sigure şi triumfătoare, stăpîne pe situaţie. Dar ceea ce mă dureau cel mai mult era faptul că-l vedeam pe nazistii norvegieni renunţînd la cea mai neînsemnată spotală de patriotism şi ridicînd vocile lor trădătoare. Mă simţeam umilit şi neputincios. Ca să scap de mizeria morală care se găsea la Oslo, am hotărît să plec la cabana studenţilor, cabană situată la nord de oraş, unde mai erau şi alţii, care aveau aceleaşi convingeri şi aceleaşi păreri ca şi mine. Începuse să-mi fie frică să merg singur prin pădure. Pentru prima dată mi-am dat seama că războiul şi-a lăsat amprenta asupra mea. Totuşi, am hotărît să-mi înving această frică şi să devin din nou un prieten al pădurilor, al locurilor singuratice şi sălbatice. Plecam zilnic în excursii de lungă durată şi în cele din urmă am reuşit să-mi înving frica.

Nu aveam de gînd să aștept doi ani, pînă mă însănătoșeam complet, așa că am început să mă antrenez. Am intrat în formă mai repede decît mă așteptam.

În vara și toamna anului respectiv, cabana a devenit centrul de adunare a patrioșilor care făceau parte din Asociația studenților. Ne povesteam peripețiile din timpul războiului și comentam știrile transmise de postul de radio Londra, ascultat de toți cu sfînțenie. Ne dădeam seama că războiul continua undeva în lumea largă. În timp ce pentru noi totul se terminase. Oare să se fi terminat totul? Armele pe care le-am îngropat înainte de a ne întoarce acasă mai existau și acum. Un gând dă naștere la altul, și încetul cu încetul s-a născut ideea rezistenței.

PLIMBARI PESTE FRONTIERA

A doua oară mi-am pierdut slujba din cauza războiului. Ca și alte companii, și firma la care lucram s-a văzut nevoită să facă unele reduceri de personal, iar eu am fost una din victimele acestei reduceri. Mi-am reluat studiile, dar nu pentru mult timp, deoarece foarte curând am avut de făcut lucruri mult mai importante. Am început să am legături cu oameni care erau angajați în lupta de rezistență și nu mult timp după aceea m-am înrolat și eu în aceeași activitate. La început am lucrat la editarea unui ziar clandestin, făcând comitent și pe vânzătorul de ziare.

Clădirea de pe strada Therese, unde locuiam, ocupa tot spațiul dintre două străzi, avind o mare curte interioară de care se foloseau toți locatarii. În aripa cealaltă a clădirii locuiau trei oameni: Harald Hanto, Max Manus și Kolbein Luring. Aceștia erau implicați în tot felul de activități secrete, lucrind și pentru ziarul secret *Vi vil oss et Land*. Am uitat cine m-a pus în legătură cu ei, dar rețin că au fost fericiți să primească o mână de ajutor. Așa am început să lucrez pentru grupul lor, făcind pe vânzătorul de ziare.

Curând am fost avansat și am devenit reporter. Aveam sarcina să culeg informații veridice despre neplăcuta afacere de la Colegiul comercial, unde un detașament al lui Quisling

a încercat să-l intimideze pe cel din colegiu ca să nu mai dea ajutor rezistenței. Pentru aceasta li maltrataseră nu numai pe studenți, ci și pe profesori și chiar și pe director.

Spre sfârșitul toamnei, Max Manus împreună cu alți membri ai grupului au plecat înspre sud cu speranța de a găsi un vapor cu care să plece în Anglia (aceasta era dorința multora dintre noi), dar, înainte de crăciun, în urma unei călătorii foarte grele, s-au înapoiat la Oslo dezamăgiți.

Între timp, mi-am găsit o slujbă în orașul meu natal, Rjukan, la o fabrică de salpetru. De Anul nou am părăsit Oslo și m-am întors acasă. A fost primul meu noroc, deoarece după numai două săptămâni poliția de stat a arestat grupul din care făcusem și eu parte.

Toată primăvara am încercat să stau cât mai mult în munții din jurul Rjukanului și am încercat să iau legătura cu Milorgul, grupul militar din cadrul Frontului Intern. Aceste contacte au devenit mai concrete după ce m-am întors la Oslo, pe la începutul verii.

În primele săptămâni după întoarcerea la Oslo, am participat la o controversă care se lăsase în sânul Asociației atletice studențești. Un colaboraționist (un tânăr pe care îl cunoșcusem în vara anului 1940) își oferise serviciile naziștilor care i-au încredințat conducerea Asociației atletice studențești. El fusese numit secretar de naziști, așa că, la începutul lunii iunie, l-am anunțat prin comitetul legal că ne dăm demisia din asociație.

Slujba mea era de așa natură încât mai mult lipseam de la birou, iar sîmbăta și duminica aveam liber. Acest fapt prezenta o importanță deosebită, deoarece stabilisem din nou legături cu membrii Milorgului din Oslo, legături realizate printr-un dentist și un om de afaceri, ambii ofițeri de rezervă. Așa am aflat că scaunul dentistului constituie un loc excelent pentru transmiterea și primirea informațiilor.

Sarcina mea consta în crearea pentru Milorg a unei rețele de legături în Ostlandet, un ținut mai izolat situat între Kragero, munții Dovre și pînă la granița cu Suedia.

La început m-am dus la Fagernes să vorbesc cu niște persoane despre care mi s-a spus că ar putea fi folosite ca legături. Acestea, la rîndul lor, mi-au recomandat altele din alte localități și, în felul acesta, am făcut o serie de recrutări în lanț. Într-o perioadă de timp relativ scurtă am reușit să recrutez mai mulți învățători (unul dintre ei a ajuns general), cîțiva polițiști, un avocat, un docher etc.

Locul nostru de întîlnire în Oslo era un restaurant din piața St. Olvas, Gildevangen. Aici ne întîlneam, ca din întîmplare, și primeam instrucțiuni. Una din sarcini era să dezgropăm armele pe care le ascunsesem după luptele din 1940. Am avut succes în această acțiune, deoarece am reușit, în cele din urmă, să recuperăm o bună parte din arme. Mi-am reluat și activitatea de la cabana studenților, unde l-am dus și pe prietenul meu din Rjukan, Knut Haugland. Haugland era radiotelegrafist și împreună cu Moven s-au gîndit să construiască un aparat de transmisie cu ajutorul căruia să ia legătura cu Anglia.

Vara aceea, cînd erau zile urite, Haugland stătea la mine, în camera din strada Therese. Într-o zi a venit acasă însoțit de poliția de stat. Din fericire, eu eram plecat. Poliția a scotocit peste tot și a găsit materialul pe care Haugland intenționa să-l folosească la construcția aparatului, dar Haugland lucra la o fabrică unde se construiau aparate de radio așa că a găsit o scuză plauzibilă, iar poliția nu l-a arestat. Deși se părea că scăpase, s-a hotărît să treacă în clandestinitate. Nu mă pot abține să nu zîmbesc cînd îmi amintesc cît eram de nepricepuți pe vremea aceea. Haugland s-a ascuns într-un cort pe care l-a instalat lângă un lac la două mile de oraș. Ulterior s-a decis să plece în Suedia și de acolo să ia vaporul spre Anglia.

Eu, prin activitatea mea, am început, încetul cu încetul, să-mi cunosc pe șefii organizației militare și am avut ocazia să-mi cunosc și pe șeful cel mare al Milorgului, Haneborg Hansen în persoană. Ne-am întîlnit în biroul unui bijutier, unde pereții erau căptușiți cu seifuri. Parcă-l văd și acum pe maior frunzărind hîrțile pe care l le adusesem. Purta mînuși pen-

tiu ca nu voia să-și lase amprentele pe nici un fel de document. Consideram complicitatea lui ca fiind exagerată, o exagerare dacă era cineva arestat de Gestapo, nu era arestat că își lăsa amprentele pe o foaie de hârtie ci din motive mai serioase.

[illegible]

pe un vapor ce pleca în Anglia. N-a ieșit nimic din toată afacerea asta. Am rămas în țară și am rămas în țară până la sfârșitul războiului. După război, am rămas în țară și am rămas în țară până la sfârșitul războiului. După război, am rămas în țară și am rămas în țară până la sfârșitul războiului.

[illegible]

Ni s-a spus să-l evităm pe grânicerii suedezi și să ne

într-o prapastie spre El. Cu un pic put am să luam trenul spre
Stockholm, însă n-a trecut prea mult timp ca noi ne-am sa-
ciat nas în nas cu aceste grâmburi. Eram îmbracați în cel
mai bune costume ale noastre, aveam pantofii și pălăria cu
botoși noi, iar în mâini dușam valize. Așa ceva se poate a-
peti în calitate de trenul de la Oslo la Halden, pe lângă
pălărie și astfel de îmbrăcăminte nu făcea ceva deosebire
atunci când dat abia. Cu toate acestea, ne-am sculat cu mîini apu-
șate și am plecat de la Oslo. Cu toate acestea am fost dintr-un
centru de receptivitate pentru noi, unde am
fost însoțiți de persoane care ne-au oferit un loc de
să plecăm la Stockholm.

Fiind radiotelegrafist, Knut Haugland a fost primit la S. A. cu brațele deschise și i s-a spus să se pregătească de plecare în Anglia. Neavînd astfel de calități, eu am fost lăsat să bat bulevardele și să-mi fac din ce în ce mai mulți bani. După ce am lucrat o vreme la S. A., am început să gîndesc la o altă afacere, lucru pe care l-am și făcut, însă mi s-a răspuns că singura modalitate de a ajunge în Anglia era să plec cu vaporul de la Alesund, din Norvegia. Am hotărît să-mi încerc norocul la Alesund, centrul acestui trafic ilegal.

În peregrinările mele am întâlnit un alt norvegian, Claus Helberg, și am hotărât să ne încercăm norocul împreună. Ceea ce ne-a făcut să plecăm la drum a fost o informație primită de la un reprezentant al legației engleze, care ne-a spus că se recrutau oameni pentru așa-numita Companie norvegiană

Tovarăşul meu de drum a ales un itinerar spre Alesund, pe care trebuia să-l străbătem cu trenul, cu bicicleta şi pe
ca să aruncăm puţin praf în ochii autorităţilor suedeze am plecat prima dată spre nord. În dimineaţa zilei de 26 octombrie am luat trenul spre Svea. Am călătorit în acelaşi compartiment, dar ne-am comportat de parcă nu ne-am fi cunoscut

În jurul orei cinci, trenul a intrat în gara orașelului Sveg, cam la 300 de mile d. Stockholm. Am ieșit în afara orașului

1. The first part of the paper is devoted to a general discussion of the problem of the existence of a solution of the system of equations (1) for arbitrary values of the parameters α and β . It is shown that the system has a solution for arbitrary values of the parameters α and β if and only if the condition $\alpha + \beta = 1$ is satisfied.

ultimă am ajuns la o formă, singura în toată pustietatea a
dar nu am cerut să ne găzduiască peste noapte deoarece
breg nu ştia cine sînt stăpînii acestora şi ne era teamă să
ghicim, totuşi, în ciuda faptului că era cea de-a doua

to the fact that the same person may be a member of several different groups, and that the same group may have several different members. This is why it is important to be clear about the meaning of the terms "group" and "member" when we use them in a technical sense.

The first part of the paper deals with the general theory of the problem. It starts by defining the terms used throughout the paper. Then it discusses the various methods that have been proposed for solving the problem. Finally, it presents some numerical results obtained from computer simulations.

Parcursesem aproape jumătate din distanța pînă la Svu-

Dimineața aveam picioarele alit de umflate că abia m-am mai putut încălța. Laponul mi-a dat o pereche de schiuri pentru a putea merge mai departe. Marsul care a urmat ne-a cuprins complet pe amândoi. Am plecat la ora șapte dimineața și ne-au trebuit câteva ore ca să ajungem până la colbul unui alt lapon. Deși mă durau picioarele, era mult mai ușor

drum, reușind să acoperim și ultimele mele Matematici școlare. rilor, eu am ajuns la cringul de lemn din Syllan în jurul orașului, sase, dar Helberg nu se vedea năvăl. Am încercat să îl găsim, dar nu am reușit. Am rămas în căutare a lui. Așa că am mers la o cafea în orașul de obicei.

A doua zi am mers la rașuna în orașul de la Syllan, unde am găsit pe un bărbat care se ocupa de rașna de lemn. El mi-a spus că Helberg nu era în oraș și că nu îl cunoștea. Am mers apoi la o cafea în orașul de obicei, dar nu am găsit pe nimeni. Am rămas în căutare a lui.

Cum noi voiam să ajungem la Alesund, am mers pe calea ferată. Versam țara spre vest și asta însemna să facem o curbură la dreapta. Primul tren care pleca spre vest era la ora cinci dimineața, așa că am fost nevoiți să ne ducem noaptea în acest mic orașel de provincie. Nu am avut nici o frică de nemți și de fasciștii norvegieni, dar ne-am luat în dinți și ne-am dus la hotel. Aveam amândoi legitimații pentru zonele de frontieră, Helberg pentru zona de frontieră, iar eu pentru Halden, și acest fapt ne îndreptățea să ne ducem în zona respectivă, dar ambele legitimații erau false. În orice caz, ne-am luat în dinți și ne-am dus la hotel, unde ne-a dat o cameră.

În noaptea aceea m-au durut îngrozitor picioarele și încheieturile. Am mers la un medic în orașul de la Syllan, dar el nu a putut să mă ajute. Am rămas în cameră și am așteptat până a doua zi.

Ulterior am plecat la spital. Doctorul care m-a văzut m-a pus în pat și m-a pus pe o masă de lemn care era înălțată până deasupra genunchilor. La spital am fost tratat foarte bine și m-am bucurat de simpatia surorilor mele. Am rămas în spital până la o săptămână, dar nu am putut să mă duc la lucru. Am rămas în spital până la o săptămână, dar nu am putut să mă duc la lucru. Am rămas în spital până la o săptămână, dar nu am putut să mă duc la lucru.

La sfârșitul celui de-a doua săptămână am cerut să mă se ducă la o cafea în orașul de la Syllan. Am mers la o cafea în orașul de la Syllan, dar nu am găsit pe nimeni. Am rămas în căutare a lui.

Am plecat apoi pe calea ferată de unde am luat trenul pentru Syllan. Pe calea ferată am văzut o rană, dar nu am putut să ajung la Syllan în timp util. Am rămas în căutare a lui.

NOTES ON THE HISTORY OF THE

Împara A. la m-a pus la rețutire cu J. f. Grapton 2, C₃
 10. Anm. F. cu care am colaborat foarte mult timp.

La seara 11-14 ani fost instruit foarte sumar de către
Dan R. Ring, după care mi s-a spus să fie gata de plecare.
Biroul lui Ring intra în subordinea S.O.E. (Comitetul pentru
operații speciale) din care făcea parte și Compania norvegia.

... la Oslo în persoană a venit la Oslo iar această ...
... la Oslo în persoană a venit la Oslo iar această ...
... la Oslo în persoană a venit la Oslo iar această ...

In ce ne priveste, tot la fel de fapte bune, credem
 ca sunt bune, pentru Arvika, pe 9 aprilie am putut
 sa facem o tura de la munte la Arvika unde sa
 facem un ofert de taxu
 Asa ca la Arvika de pa-azi dar n-am putut sa
 ne departa de pa-azi sa facem intunericul. Oricum
 tot am putut sa ne miazia unui noastor filonari
 la Arvika, aduna multe eschii, ajutu ne pe noi si pe

curam care foloseau itinerariul acela. Cum s-a îndreptat, ne-am imbrăcat în costume sportive, am lăsat cântărele să se deze în mașină. L-am căutat pe soferul în boxuri, care ne-a dus spre sud-vest până la Tocksfort, un sat în apropierea graniței. De acolo ne-a dus pe un drum de țară care mergea spre nord, a trecut de țară, apoi a apărut apăsător și am coborât. Mai departe am mers pe jos.

Era seara frumoasă, nămolul pe malul râului. Am trecut sub o punte, făcând că ne gîsim în apă, pentru că în jur la jumătatea unei zile, pe malul râului, erau apă și am trecut peste cîmp. Ne-am apropiat cu toată grija de graniță, pentru că nu era deloc de dorit să cădem în mîna unei patruli de grăniceri suedezi.

In cele din urmă, după ce am trecut cu bine pe teritoriul

Încolo că am fost plecat la țară

Berg urma să stea în Oslo doar câteva zile, însă cît timp

Fușem nevoit să-mi arunc actele norvegiene în timp ce eram în Suedia și ca orice cetățean supus legii aveam nevoie de alte acte. Cel mai rezonabil mod de a obține acte noi era să mă adresez poliției din Rykan. Așa că, imediat ce am avut ocazia, m-am dus la poliția din Rykan și am declarat

că mi-am pierdut actele, cerind să mi se elibereze altele. Nu mi-au făcut nici un fel de greutate. De la poștă am plecat să fac o vizită surpriză părinților. Le-am spus că m-am înapoiat la Oslo să lupt împotriva nemților și, dacă voi fi în viață, cu ce mă ocup, să spună că am diferite slujbe de ocazie prin Capitală și că frecventez cursurile la facultate.

Mișcarea de rezistență nu era ceva nou pentru părinți. După greva laptelui, toate aparatele de radio au fost confiscate și oamenii trimiși la muncă în Germania. Pe vremea aceea, mama și eu în apartamentul din strada Therese și camera mea a devenit un centru de primire a aparatelor de radio pe care disemina cetățeni voiau să le ascundă ca să nu fie obligați să le predea. Mai târziu eu am fost responsabil de radio pentru prieteni și cunoscuți cărora nu le era frică să le folosească.

În timp ce îmi reluam contactele de mai înainte, am descoperit că unii se compromiseseră în Suedia. Grupul pentru care venisem la Oslo fusese distrus de Gestapo, dar curând m-am întâlnit cu Knut M.

Am continuat să luăm legătura cu cei cu care venisem la Oslo să-l ajut și să țin legătura cu englezii de la Stockholm. Mă simțeam din nou în siguranță și nu mă simțeam greu să acționăm în Oslo.

Prima mea grijă în Oslo a fost să mă conectez cu credințată de biroul S.O.E. din Stockholm. După ce am primit informații de la ei, am început să acționez în Oslo. Am început să acționez în Oslo, să mișcarile trupelor germane din Norvegia, efective, armament, avioane și aviației, provizii, precum și la rezultatele misiunilor executate de aviația britanică.

O altă misiune era să aranjez pentru unii dintre orășeni radiotelegrafisti care urmau să fie parașutați împreună cu aparatele de transmisie. Am reușit să aranjez pentru Knut M. și Hans H. să parașuteze în Norvegia. Trebuie să spun că Knut M. și Hans H. au parașutat în Norvegia și au reușit să se conecteze cu grupul nostru. Knut M. și Hans H. au parașutat în Norvegia și au reușit să se conecteze cu grupul nostru.

asemenea dintr-un subiect de timp pe care l-am pus în discuție.

Acțiunile noastre erau să fie deosebite și să se facă tot posibilul ca să poată primi ca telegrafisti să se bucură de toate libertățile pe care le avea populația civilă. O altă sarcină a noastră era să facem rost de cărți de telefon, ghiduri, cartă de mersul trenurilor și copii după directivele sau ordinele date de poliție, precum și câteva volume ale Gazetei norvegiene și alte ziare oficiale în care se publicau știri.

Primul meu raport, două pagini pline, era codificat gata. Trebuie să-l trimt prin doi curieri care veniseră de la Stockholm, via Arvika. Prietenul nostru, negustorul, le dăduse o mină de ajutor ca să treacă prin zona aceea periculoasă. Ne-am întâlnit în apartamentul unui tânăr om de afaceri Hans Michelsen. Nici acesta și nici soția lui nu știau ce e vorba și doreau din tot sufletul să ne ajute. Am început să luăm legătura cu Michelsen din ce în ce mai mult și în următoarele luni a devenit principalul meu colaborator.

Doi oameni din Margarine Pool se ocupau de „exportul” curierilor. La Stockholm ne înțeleseserăm să luăm legătura unu cu altul cam la zece zile o dată. După ce am părăsit Stockholmul aveam unele îndoieli în ce privește regularitatea contactelor, dar totul a mers mult mai bine decât mă așteptam.

Primul curier a sosit de la Stockholm pe 14 mai. Ne-am întâlnit la Ullevål Garden City, iar pe 17 mai a plecat cu raportul meu în Suedia.

Acesta și al doilea curier pe care l-am recrutat erau sportivi și se nascuseră în zone de frontieră având multe cunoștințe în regiunea de graniță din Suedia. Mulțumită acestor cunoștințe ei au organizat un itinerar sigur pe la Kongsvinger și n-a trecut mult până când au reușit să facă tot acest drum, inclusiv drumul cu trenul de la Stockholm la Arvika, în mai puțin de douăzeci și patru de ore. Deseori veneau cu bicicletele de la granița până la Oslo, găsind că-i cel mai ușor și cel mai sigur mijloc de transport.

[illegible]

一、凡我同志，如有不遵守本会章程者，一經查出，定予嚴懲，决不寬貸。此布。

foarte importantă a fost să găsim
ca gazda să știe cine sunt și cu ex-
in legătură cu alți oameni și să-mi
în această postură oamenii nu trebu-
activitate ilegală. Și așa, încetul cu
serie de cunoștințe și de colaboratori
trecea cu cine au de-a face. Atunci
aveam înfașurarea unui om care ar
putea desfășura activitate ilegală. Eram un tip de înaltă
mijlocie, destul de obișnuit la înfașurare, vesel, fiind de altfel
N-aveam semne distinctive în sensul
pa-aport, iar de îmbrăcat mă îmbrăcaam
nu atrageam deloc atenția prin extrava-
De obicei purtam un costum de gabardină gri, cămăși
și cravate cu tonuri neutre. Singurul lucru care i-ar fi intri-
mă cunoșteau bine era faptul că eram
decît înainte.

nu fiu vazut prin apropierea locului unde dormeam pe ardimineata și nu mă mai întorceam acasă decât seara tuziu. Eram înarmat și dormeam cu pistolul sub pernă, deoarece nemții preferau să-și aresteze victimele între orele patru și cinci dimineata.

Încercam să-mi țin pistolul ascuns ca să nu se sperie gazda, dar într-o dimineată l-am uitat sub pernă.

Cînd m-am întors să-mi iau pistolul, proprietăreasa făcuse deja curăţenie prin cameră şi găsise pistolul. Tot ce mi-a spus a fost : „Am şi eu unul de asta !”.

Încetul cu încetul am reușit să găsesc case unde put am lua masă, deoarece mă feream de restaurante, și singurul loc unde mergeam mai des era brutăria lui Andersen. Încetul cu încetul am reușit să-mi asigur un rind de îmbrăcăminte și obiecte de toaletă la fiecare gazdă conspirativă. Aveam câte va pseudonime, cel mai folosit era Krogh, și căutam să procedez în așa fel încât numărul celor care știau unde locuieam să fie cât mai mic.

Curând după întoarcerea mea la Oslo, m-am dus și le-am făcut o vizită prietenilor mei de la poliția din Notodden, un oraș situat la 80 de mile mai spre sud de Oslo. Aproape toată poliția se angajase în lupta de rezistență, iar un polițist de la Notodden, Sverre Svendsen, a venit cu ideea pătrunderii în poliția de stat din Oslo. Poliția de stat era un departament special al organului represiv al guvernului Quisling. Majoritatea polițiștilor din acest organ erau fasciști norvegieni înrâți. Ne-am dat seama că a avea un informator de nădejde în poliția de stat era un lucru deosebit de important și de aceea ideea lui Svendsen a fost acceptată, iar el a început foarte circumspect să se „remarce” ca un candidat de nădejde pentru poliția nazistă.

O altă problemă pe care trebuia să o rezolvăm era cea a alimentelor. Nu că personal aş fi întâmpinat greutăţi cu procurarea cartelelor. Andersen şi alţii se ocupau de asta, dar apăreau mereu alţi rezistenţi care aveau nevoie de ajutor şi eu trebuia să mă îngrijesc de mâncare şi de locuinţe conspirative. În acest sens am primit ajutor din partea Comitetului.

dar asta ajunge de cîntite . . . stoc de cartile. De asemenea am cîntigat o sîc de ane pîtea sa nu pîtea alimenle, in per oia una cîntitor de la Esboen, care începusem sa mîc. A esta era nevoi sa cîntoreasca in jurul cîntorului, la țară . . . avea mult cîntitate. O cîntitate dea ul era angrosist la Drammen și pe aceea l am transformat in o s . . . sa pentru producerea de articole de baie . . . iar Andersen mi-a făcut cîntiștință cu o negustoreasă care părea să aibă cantități inepuizabile de brinză, unt și ouă. In plus, mai cîntigam si pe altcineva care lucra in comerț și care ne-a făcut de mare ajutor in timpul războiului.

Pe lângă Mose, erau pe strâmleț și cu M. Lorentzen. Lorentzen era foarte precaut și puțini erau aceia care aveau acces la el. Mă întrebam adeseori de ce pe mine Moyen mă primea oricând, și am aflat că făcea lucrul acesta deoarece nu avea nimic de ascuns de mine. Pe când era în Marea Britanie, a dat de o inestimabilă valoare în octombrie 1941, când nemții au reușit să prindă aproape pe toți membrii organizației militare, mai ales pe cei din Oslo, restul fiind nevoiți să fugă în Suedia. Legătura cu celelalte regiuni ale țării a fost întreținută de Mose și de Lorentzen. Pe lângă mine, Lorentzen m-a promis, a muncit din răspuțeri până a reușit să repună pe picioare întreaga organizație. Avea o serie de ajutoare valoroase, inclusiv un fiăcău de 18—19 ani, Erling Lorentzen.

Fuind un bun organizator, Moynen și-a desemnat un succesor pentru cazul în care i s-ar fi întâmplat ceva sau ar fi fost nevoit să părăsească țara. Acesta era Jens Chr. Hauge, care se remarcase ca adversar al fascismului prin prelegerile ținute studenților în anii 1940—1941. Moynen a fost nevoit să-l tempereze pe Hauge, să-l facă să-și țină gura cel puțin în legătură cu această problemă. Curînd

buna să știu cine era succesorul lui Moyn și nici nu mi s-a spus lucrul acesta, dar am aflat de alegerea respectivă

Televisag Langa Bergen. Cine a văzut un al și a văzut și nemții a
aparat pe sinea. A lănat un vânt schimbă. I f cum a dat
un ce. Ca a fost împăca. Că va. Cu. Ma. Fa. A. N. M. L. S. A.
Inters la față. C. U. L. A. V. A. L. A. T. A. D. E. P. E. F. A. T. A. P. A. N. I. N.
T. A. T. A. D. E. C. A. S. E. S. A. L. E. C. A. T. A. A. F. O. S. T. A. S. E. V. A. L. E. S. A. I. F.
A. T. A. T. A. T. E. B. A. C. A. A. F. O. S. T. E. S. A. T. A. T. A. B. A. T. A. U. F. O. S. T.
P. O. A. T. I. N. C. O. R. M. I. A. T. A. T. A. T. A. A. A. I. M. P. I. N. A. N. T.
S. F. I. R. I. T. U. L. R. A. Z. B. O. I. U. L. U. I. I. A. R. D. O. U. Â. S. U. T. E. Ș. A. I. Z. E. C. I. D. E. F. I. R. E. S. C. O. P. A. T.
F. O. S. T. I. N. T. E. R. N. A. T. I. I. N. L. A. G. A. R. E. L. E. D. I. N. N. O. R. V. E. G. I. A.

[illegible]

1. În cazul în care se constată că un agent de
 securitate este implicat în activități ilegale sau
 în activități care pot dăuna intereselor
 naționale, se va lua în considerare
 posibilitatea de a-l scoate din serviciu
 sau de a-l transfera la o altă unitate
 în care să nu mai fie implicat în activități
 care pot dăuna intereselor naționale.

delega ori ca să debarce agenți din Compania norvegiană independentă, în timp ce secția norvegiană a S.I.S.-ului trimisese nave care au debarcat agenți lor secreți. Toate navele care s-au din Anglia au fost văzute de locuitori și s-au răx-

[illegible]

La Grupul 2 am întâlnit un student care m-a pus în
 contact cu „informațiile navale engleze”. Aveam
 redactorii ziarului clandestin ce apărea la Oslo, astf-
 tul cu înetul mi-am mânt releaș de agenți, ca și numărul
 de gazde conspirative. Foloseam pseudonime noi și nici o
 gazdă nu știa pe unde mîi petreceam ziua și nici unde min-
 cam. În felul acesta nu exista pericolul ca gazdele să știe prea
 multe, pentru cazul în care ar fi fost arestate.

Cum să ne ascundem mai bine era o problemă de viață

De asemenea, noi mergeam la spitalul Ullevål sub pretextul vizitării unor bolnavi și vorbeam cu deținutul care aveau să ne transmită unele informații.

Hans Michelsen a continuat să lucreze pentru mine și când casa lui a devenit cartierul general al curierilor care veniau și plecau la Stockholm. El codifica și decodifica rapoartele și, întrucât afacerile sale solicitau multe deplasări prin partea de apus a țării, noi îl rugam să facă astfel de călătorii numai pentru a rezolva sarcini de-ale noastre. Ast-

... foarte mult, eu aveam nevoie și de
alte ajutoare și mi-a venit în minte că
cineva care părăsise Norvegia de foarte mult timp și era uitat:

... armate norvegiene aflate în Anglia și să lupte împotriva

Am trimis vorba la Stockholm ca Morland să fie trimis
doi în țară și, într-o zi, pe la sfârșitul lunii mai, acesta s-a
tors la Oslo cu un curier.

Morland era de felul lui din Harten, un oraș situat la
 sfârșit de fiordul Oslo. Cei care-l cunosteau la Oslo erau mai toți

cea legătură nu se cunosteau, nici nu ştiau ce făcea Morland cu informațiile date de el. El a continuat să lucreze în Oslo până la eliberare, exceptând câteva concedii pe care le-a petrecut în Suedia. Gestapoul se interesa de el în 1941, în legătură cu pictarea în Suedia, dar cu ce s-a ocupat ulterior n-a aflat niciodată.

Morland și-a făcut o rețea proprie, devenind în felul acesta independent. Într-un fel, acest fapt îngreună condițiile de lucru, deoarece trebuia să ne găsim fiecare alte case conspirative, ascunzători și să evităm să ne vedem prea des, dar lucrul așa aveam mai multă eficacitate în activitatea noastră decît dacă am fi lucrat împreună. Așa, de exemplu, pe baza raportului pe care l-am trimis noi Londrei la 16—17 iunie a putut fi distrus crucisătorul Tirpitz, care urma să plece din Trondheim.

Între timp președintele nostru din Vroclav, Sven-
re Svendsen, și jefcase roșii au lăbată într-o scrisoare în-
tre în poliția de staționar. Am raportat acest lucru și fa-
când grupări politice care a fost de acord cu Svendsen să a-
tace în poliția de stat, iar Svendsen s-a mutat la Oslo.
Am un apăsător și a teut la Vroclav să se dă
de ne

LOVITURA DATA LA BANCA NORVEGIESE

În anul 1942, Stockholmul ne-a dat o misiune: să găsim imprimatoarele pentru monedele de 100 de coroane care se găseau la monetăria Bancii Naționale. Nu știam unde erau, dar am găsit-o în

Am reușit, prin intermediari, să iau legătura cu direc-
administrativ al Bancii Naționale norvegiene

cu directorul băncii. Era o afacere riscantă și de bună dreptate conducerea băncii se întreba dacă putea să redînzere aceste obiecte deosebit de valoroase unui tânăr sau 24 de ani pe care nu-l văzuseră și al cărui nume ei nici nu-l cunoșteau. Să iurăm formele respective ar fi fost extraordinar de greu, deoarece se ținea o evidență foarte strictă a lor, iar ca să se facă alte copii, faptul ar fi pă-

... la Stockholm, unde am rămas să scriu o carte...

postul de radio Londra (speakerul emisiunii în limba ne-
griană a postului de radio B.B.C. — N.A.)

— Și ce trebuie să cuprindă scrisoarea respectivă?

Mi-a scris pe o bucată de hirtie conținutul scriso-
rii care am trimis-o la Stockholm, astfel că foarte
curând de la bancă l-au putut auzi pe Oksenvod citind
scrisoarea la postul de radio Londra.

Aranjamentul final la care am ajuns cu cei din conduc-
ție...

buni și la ora opt seara am plecat la Kongsvinger. La început
totul a mers ca pe roate, dar, după ce am trecut de Klosta,
mașina de smocă, mașina orbecăia prin întuneric, iar în cele din
urmă s-a oprit într-un sant. Deși nu prea ne încânta faptul
că eram nevoiți să cerem ajutor ca să scoatem mașina din
sant, totuși nu aveam ce face.

La Stockholm m-am născut și m-am dus la înger...

ca să trezesc unei un fel de suspiciuni. Pe nemți nu-i în-
dar un arestat lăsa să-i scape numele
presiunile făcute de nemți an-statul n-a
mult decît că el presupunea că Krogh se
refugiatilor în Suedia. În ce mă priveș-
legături excelente într-o serie de sfere sociale, din-

acum decît înainte. Curierii aveau camere de odihnă și eu
am locuit cu ei fără ca să mă prezint la poliție.

În timpul scurtei mele sederi la Stockholm m-am în-
prietenit cu consulele. În Stockholm au fost zile de vacanță bi-
nemeri.

Într-un timp, mai ales că primăvara anului 1942 fusese o primăva-

timpul sederii la Stockholm. Ring mi-a ceru

ceea ce însemna că suedezi erau mult mai înclinați să închi-
dă ochii în ce privește anumite activități legate de lupta

Am discutat și greutatea pe care le întâmpinau agenții

... în Arvika. Am plecat pe la 10.00 și am ajuns în Arvika la 12.00. Am găsit pe un bărbat care mă cunoștea din vremea când eram în Armata Roșie. El mă cunoștea din vremea când eram în Armata Roșie și mă cunoștea din vremea când eram în Armata Roșie. Prin urmare, mai aveam încă relații foarte bune cu c...
catorli organizației.

Înainte de a mă întoarce în Norvegia, lucru pe care l-am făcut pe ruta curierilor de la Arvika-Kongsvinger, am făcut o vizită biroului militar norvegian cu scopul de a afla ce dintre agenții noștri s-a compromis, pentru a-i avertiza când ajungeam acasă.

Noul nostru drum prin pădure funcționa excelent. Aveam un om numit Aubert care era ghidul nostru la frontieră. Era un bărbat care lucra ca muncitor forestier. El a fost angajat de compania de cherestea și trimis în pădurile dintre Skarnen și Vestmarka, unde trăia singur, așa că lungile lui călătorii de recunoaștere a terenului nu atrăgeau atenția nimănui.

Într-o zi, când eram pe drum, am văzut un bărbat care a fost Andersen, brutarul. Toamna aceea le-a mers rău celor...

...

... drumul prin pădure...

Concluzia finală a fost că trebuiau să plece cu trenul și să meargă până dincolo de Kongsvinger...

... reușit să scape. El ne-a raportat că...

... de arma sa...
... la Stockholm...

Deoarece acest om era Aubert nu a mai putut fi folosit...
... curier.

Datorită numeroaselor arestări, Stockholmul s-a gândit că...
... sau „umbră” un bun prieten de-al meu, coleg de școală, Halvor Rivrud, misiunea lui fiind să preia activitatea mea dacă voi fi arestat de nemici.

Reputația lui Rivrud era fără pată din punctul de vedere...
... venise adjunctul meu. Deoarece nu exista nimeni compromis...
... în legătură cu el, am considerat că n-are importanță dacă...
... oareună cu un alt coleg de școală din Bjukan, vor locui în...
... mea de pe strada Therese, dar, așa cum au dovedit-o...
... mele, greșeam.

În aceeași perioadă...
... dalsveiden (un drum național ce pleacă din Oslo). Omul avea...
... și un imobil lângă benzinărie și curînd acesta a devenit un...
... loc de întâlnire. De asemenea, am mai găsit și alte gazde con...
... depozite erau amenajate în cele mai diverse locuri, începînd...
... cu cămărie sau subsolurile clădirilor pînă la dulapurile din...
... clădirile publice unde oamenii de serviciu își țineau mătu...
... rile, bineînțeles numai acolo unde oamenii de serviciu fă...
... ceau parte din rezistență.

... rezistenți, numai Mørland cunoștea toate ramificațiile rețelei...

pe care îl aveam în legătură, un mason, a fost
atârnat pe o cruce. Când a fost atârnat pe cruce, a
scuturat capul și a spus: „Vă mulțumesc, domnule
mason, că mi-ați fost prieten”. După aceea
a murit. Când am văzut că a murit, am
mormăit: „Vă mulțumesc, domnule mason”.

URMARIT DE GESTAPO

Un agent pe care îl aveam în legătură, un mason, a fost
atârnat pe o cruce. Când a fost atârnat pe cruce, a
scuturat capul și a spus: „Vă mulțumesc, domnule
mason, că mi-ați fost prieten”. După aceea
a murit. Când am văzut că a murit, am
mormăit: „Vă mulțumesc, domnule mason”.

renunțăm la folosirea acestora, dar
vorbim să verificăm anumite date și nu po-
mă apropia de casa am observat mai multă lu-
după perdelele lăsate. La început am cre-
că sînt velenuri de ale mele, dar chiar și așa am ezitat să
apropii de u-

doză după aceea ușa a fost trîntită
între noi și eu. Într-un moment
istolul și-mi spunea că întru era un norvegian. În
lui am mai putut zări alți doi oameni. Involuntar am
la buzunarul hainei unde aveam pistolul închis în
I norvegian s-a apropiat de mine și mi-a pus

— Intră imediat înăuntru!

anchetat o aproape cinci ore.

La început fetei brutarului i s-a arătat o fotografie a
tistul și atletul Berg. Apoi nemții au scos o poză și mai
pe care o țineau astfel înțit ca să nu vadă cine era cel
poza, apoi au întors-o foarte repede, astfel încît Reidun
trezit brusc în fata fotografiei mele. Totuși, ca a necat ca
cunoaște pe cei ale căror fotografii i-au fost arătate și, în c
din urmă, a fost închisă în închisoarea Grini, de unde,
destul de ciudat, a fost eliberată după trei luni de de-

Înainte de asta, totuși, pe cînd se mai afla încă la
Gestapoului, în seara aceea plină de peripeții, s-a
civa care a făcut să-i înghete singele în vine. La sfîrșitul
zut pe Halvor Rivrud și T. Aarnes, care erau aduși înăuntru
puși la zid cu minile ridicate deasupra capului. Ce se în-
plase?

După ce nemții mi-au aflat adevăratul nume s-au dus
ai au acasă. La interogatoriile care au urmat, așa cum
maltratați groaznic.

Am văzut
am văzut

gît. În timp ce mă țira spre mijlocul
camerei, mă strîngea tot mai tare de gît. În același timp, cei-
in spatele meu. Toate aceste manovre
au avut un efect șocant asupra mea și mi-am dat seama că
nu voi mai putea da un răspuns plauzibil întrebărilor pe care
urmau să mi le pună și la care mă gîndisem din momentul
în care am fost arestat. Pe neașteptate m-am trezit în cu to-
tul și cu totul altă lume.

Nu mai puteam răsufla cînd mi s-a dat drumul și mi s-a
pus prima întrebare. Am răspuns că nu știu nimic, dar aproa-
pe instantaneu am primit o lovitură în față. În aceeași frac-
țiune de secundă am mai primit o lovitură în ceafă. Apoi m'
s-a pus cea de a doua întrebare, iar eu am răspuns că nu știu
și am mai primit două lovituri. Și așa a decurs toată ancheta.
Întrebările se puneau alît în germană cît și în norvegiană.

Cei trei luau parte activă la «anchetă». Țipau, loveau și
se învîrteau în jurul meu. Unul avea un fel de biciușcă de
piele cu care mă lovea, iar un altul de furie și-a rupt galoșii
și mă lo-

Lucrau într-o stare de frenzie plină cînd au făcut spume
la gură și erau foarte hidosi. Cînd se stropseau cu singe pe

corpul meu era pe jumătate de aer, și simțeam că nu mai
simțeam în viață.

Nu s-a dat de gînd să se facă un alt fel de cruce, care să aibă în mijloc un simbol al unității, în loc de trei cruce, și să poartă un nume, și să poată sămănă în lume, în loc de a împiedica războiul, să poată să-l facă să se întâmple. De aceea, pe lângă crucea noastră, pe lângă crucea părinților, trebuie să facem și altă cruce, care să poată sămănă în lume, în loc de a împiedica războiul, să poată să-l facă să se întâmple.

1. $\frac{1}{2} \left(\frac{1}{2} + \frac{1}{2} \right) = \frac{1}{2}$

[illegible]

1. Înainte de a începe să folosiți
 aparatul, citiți cu atenție instrucțiunile
 de utilizare. 2. Nu lăsați aparatul
 să funcționeze timp îndelungat. 3. Nu
 lăsați aparatul să funcționeze în
 apropierea obiectelor inflamabile.
 4. Nu lăsați aparatul să funcționeze
 în apropierea obiectelor care pot
 fi incendiate. 5. Nu lăsați aparatul
 să funcționeze în apropierea
 obiectelor care pot fi incendiate.
 6. Nu lăsați aparatul să funcționeze
 în apropierea obiectelor care pot
 fi incendiate. 7. Nu lăsați aparatul
 să funcționeze în apropierea
 obiectelor care pot fi incendiate.
 8. Nu lăsați aparatul să funcționeze
 în apropierea obiectelor care pot
 fi incendiate. 9. Nu lăsați aparatul
 să funcționeze în apropierea
 obiectelor care pot fi incendiate.
 10. Nu lăsați aparatul să funcționeze
 în apropierea obiectelor care pot
 fi incendiate.

[illegible][illegible][illegible]

100. The other is a small, common, but very rare
 101. specimen. It is a small, but very rare
 102. specimen. It is a small, but very rare
 103. specimen. It is a small, but very rare
 104. specimen. It is a small, but very rare
 105. specimen. It is a small, but very rare

sină cu motorul în funcțiune ne aștepta în apropiere

Înfățișarea omului nu te lăsa să ai încredere în el, dar mai ales ochii îl trădau. După ce am discutat cu el câteva mi-

Dupa ce s-a intalnit cu noi, Monsen, asa
timp, s-a dus direct la Fehmer si i-a raportat totul. Din de-
cervta pe care acesta a facut-o, Fehmer si-a dat seama ca
l-am inselit pe Ellingsen, dar ocazia de a ma aresta o r-
duse, deoarece a doua intalnire n-a mai avut loc.

Trei zile mai târziu m-am îmbrăcat cu o haină albă.

Esso Autostaderna avea în spate un locșor unde se băgau furtunurile pentru pomparea benzinei, care, de obicei, se

Am scos furtunurile și țevile de acolo, l-am bărat înăuntru pe Eilingsen, apoi l-am încuiat pe diinglă.

Am ajuns la Kongsvinger fără nici un fel de
mai deosebit. Ellingsen a ieșit din ascunzătoare și im-
ne-am dus la Engerbretsen, în timp ce omul de la Esso

zile de teamă să nu fiu arestat. Apoi, după o verificare și o înstruire scurtă, am luat din nou trenul spre Arvika și, în

[illegible]

CE PĂRĂL ÎNVEIE

nu noștri au fost arestați pe strada Bogstadsveien 53 și că a fost arestată și gazda. De asemenea, a fost arestat și lucrătorul de la fabrică. Se pare că Rivrud și Aarnes au rezistat și n-au spus nimic la anchetă. Eram în stare să ne ocupăm foarte calm de toate aceste probleme, deși Michelsen a rămas ascuns pentru o bună perioadă de timp. Apoi Rivrud și Aarnes au fost trimisi în Germania.

Mi-am găsit o altă gazdă, unul dintre doctorii de la clinica de ginecologie. Prin acest doctor l-am cunoscut pe reverendul Dagfinn Hauge, care făcea parte dintr-o asociație de binefacere ce se ocupa cu împărțirea pachetelor cu mâncare provenite din Danemarca. O mare cantitate din alimente era distribuită spitalelor, dar nu toată cantitatea era consumată de bolnavi. Surplusul, în bună parte, ajungea la organizațiile ilegale. De fapt noi primeam o cantitate atât de mare de ali-

care se ocupa de această problemă și-a găsit un

O altă persoană ale cărei servicii le-am pierdut în acas-

mai avertizat din Oslo i-a dat fata o viză la Mama Ek. pe
tina era născută la mama ei mare de Oslo unde am locu-
it mai multe ori după a stată la Oslo și la Oslo și
mama ei tina a sa le arăta că s-a putut să se
și ea n-a putut să nu mădăre.

La ora patru pe seara dintr-o dată a O. Apoi s-a
pus în apartament cu pistoalele și a sărit la
când pe seara dintr-o dată se află dintr-o dată la
doi frați numiți Hille. Aceștia au fost întrebați dacă cunosc
ceva despre tina și mama ei. Ei au negat că ar ști ceva, dar când ne-
mii i-au întrebat dacă treceam des pe acolo, ei au spus că
sesem într-o noapte, însă e mult de atunci."

D-na Ek și mama au fost chestionate de Fehmer în p-
soană. Acesta i-a spus mamei că fiul ei este un criminal c-
ternut

Cei de la Gestapo și-au dat curind seama că nu
ce afla de la persoanele găsite în apartament la
aceea, desi un norvegian devenit notoriu a încercat să o t-
pe mama de limbă. Luind-o de o parte, i-a spus:

— Sînt norvegian și mie puteți să-mi spuneți
d-nă Sonleby. Nu-l așa că fiul dumneavoastră este în Su-
edia?

Mama n-a căzut în cursă și i-a răspuns că ea nu mai s-
de mult nimic de soarta mea

Nemții au luat-o ca ostatecă pe d-na Ek și au dus-o
închisoarea Grini, unde a rămas pînă la sfîrșitul

La ora patru nemții au plecat lăsînd-o pe mama
stare de neașiguranță. Ea se aștepta ca nemții să se înt-
în orice clipă ca să o aresteze. Nenorocirea era că stabili-
ca la ora nouă să vin și să stăm de vorbă. Nu știu de
avea ea ideea preconcepută că dacă va reuși să-i trimită

la mine la timp și eu n-o să mai merg să o văd

Un timp e a tată
acasă. Apoi a renunțat la ideea de a mă preveni

să mădăre și eu de a văd o speranță că
pă

A pas și tina a înțeles că s-a născut și l-a arătat pe
gust în apartament pînă va ajunge la destinație. Asa s-a și
întîmpat tina un sfîrșit bun a ei și soarta ei s-a pus o
la pînă

La ora patru pe seara dintr-o dată s-a născut și l-a arătat pe
gust în apartament pînă va ajunge la destinație. Asa s-a și
întîmpat tina un sfîrșit bun a ei și soarta ei s-a pus o
la pînă

D-na Andersen nu stia unde mă aflam, dar cunostea nu-
mărul de telefon al șoferului de taxiuri care era în serviciul

I-am scris mamei un biletel în care îi spuneam că plec
peste două sau trei zile și am asigurat-o că am să-l scriu de
îndată ce sosesc la Stockholm pe adresa unei cunoștințe din
Kjukan. După asta mama s-a liniștit în privința mea, dar tre-
buia să se gîndească la tata care era închis la Grini

Prietenii din poliție m-au avertizat că trebuie să plec
imediat din țară. I-am asigurat că a-a voi face în cel mai
scurt timp, promitîndu-le să fiu departe în luna mai, cînd
aveau să fie din nou zile lungi de vară nordică. Asa că am
mai stat o lună în Oslo, evitînd toate locurile periculoase și
nedormind niciodată două nopți la rînd în același loc. Apoi,
pe 12 aprilie, am luat-o pe drumul cunoscut ce ducea în Sue-
dia, făgăduind că o să mă întorc la toamnă cînd nopțile vor
fi lungi și va fi din nou întuneric

Ma așadar cu ceva timp primăvara din anul 1942, dar n-aveam să fi fost arestat și să fi ajuns în Anglia.

Serviciul de curieri fusese schimbat. Curierii de viteză din Stockholm nu mai erau în funcție, iar cei care erau gl-
ma se aștepta să fie trimiși în Anglia. În consecință, m-am ar-
granița aeriană din Oslo și m-am dus în Anglia. După ap-
rare suedez și am stabilit o nouă linie de comunicații a a-
tota din Oslo în Anglia. În timpul războiului, m-am dus în
Anglia și am stabilit o nouă linie de comunicații a a-
atota din Oslo în Anglia. În timpul războiului, m-am dus în
stabilirea unei linii de comunicații a a-
astea, de atunci n-am mai avut necazuri, ci nu s-au mai
de curierii norvegieni.

IN SUECIA ȘI ANGLIA

Am să-mi petrec primăvara în Suedia. Era in-
teressant să stai la Stockholm și să privești întreaga activitate
de curieri din Oslo în Anglia. În timpul războiului, m-am dus în
plecare în Anglia și biroul, condus acum de Sverre Ellingsen,
fusesse trecut la Militærkontoret norvegian, deși mai era
mă subordonat englezilor, adică S.O.E.-ului. La începutul lui
1942, m-am dus în Anglia și m-am stabilit o nouă linie de
din Marea Britanie. S-a înființat un departament spe-
F.O.4) care se ocupa de toate problemele legate de miș-
de rezistență din Norvegia, ceea ce practic înseamnă că
relațiile dintre norvegieni și S.O.E., organizația care colabora
cu toate mișcările de rezistență și ilegale din țările ocupate.
Se înființase chiar un comitet special de colaborare. În timp
ce organizația norvegiană devenea tot mai cuprinzătoare,
agenților S.O.E. trimisi de Londra în Norvegia le era foarte
greu să opereze fără a da peste cei din Milorg, or eu știam
din proprie experiență cât de ușor se puteau ivi neînțelegeri
și cât de ușor aceste neînțelegeri puteau duce la distrugerea
grupurilor de rezistență.

Era normal ca cei din Compania norvegiană independen-
tă să dorească ca acțiunile întreprinse de ei să fie recunos-

se sprijină acțiunile norvegiene
cună cu o politică de cooperare,
foarte surină

mai mult legăturile cu Milorgul. Mi s-a cerut să-mi spun părerea despre Milorg și le-am explicat că în vara și toamna anului 1941 se părea că nu există speranțe că vom reuși să ieșim din țară. În plus, s-au comis greșeli fatale, de exemplu, erau încă oameni care credeau că războiul lorosă, personal având o mare încredere în această organizație. Succesorul lui Moyen, Haage, lucra excelent. Era foarte vigilent și avea cele mai bune păreri despre ei și despre activitatea lui. Le-am mai spus că este un mare avantaj că șefii Milorgului sunt civili, chiar și datorită faptului că ei nu sunt atât de suspecționați de nemici ca fostele cadre ale armatei. Mai mult decât atât, era greu ca ofiterii de carieră să-și schimbe felul lor de a gândi și se adaptau greu cerințelor activității Rezistenței.

I-am spus colonelului despre intentiile mele de a sta toată vara în Suedia, iar pe la sfîrşitul lui august să mă întorc la Oslo ca să-mi continui activitatea. Îmi dădeam seama că era

[illegible]

...a fost un lucru foarte important...

...un lucru foarte important...

acului, adică prin serviciul britanic de triere a stră-

Această operație a avut loc la Școala patriotică din Vic-

și acolo am fost chestionat (disecat ar fi poate un termen

potrivit pentru această operație) de ofițeri de informații en-

glezi. A fost un coșmar! M-au întrebat despre tot ce ar fi

puta exista sub soare în Norvegia și mi-au întins auzul cu

incît mi-am dat seama că de greu ar fi fost pentru un agent

inamice să treacă mai departe. Sute de norvegieni trecuseră

prin această școală înainte de mine, mulți cu experiență în acti-

vitatea ilegală din Oslo, așa că anchetatorii erau perfect fa-

...

La școală se aflau oameni din toată lumea: negri din

odată ei stau și fumază tot timpul.

...

și să se pe 17 mai și să iau legătura cu au-

atle norvegiene și cu cîțiva prieteni de-ai mei cu care

am hotărât să ne întâlnim la hotelul Cumberland.

Primul lucru pe care a trebuit să-l fac a fost să mă pre-

prietenilor cu nouăzeci...

Forțele Armate Norvegie-

conformitate...

...a fost un lucru foarte important...

La școală...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

[illegible]

Dupa aceasta urma sa fim trimisi la un curs de...

piciorul numai pentru că n-am vrut să fim disciplinați.

torilor erau norvegieni, deși lucrau sub comanda englezilor

[illegible]

Ammonia „Ploterul“

o dată, am născut, pe scurt, sub pînă, să văd dacă nu a fost de
convinsă că aş fi cu adevărat student. Incetul cu incetul m-
intram în atribuţii, astfel că am început să lucrez pentru
unii oameni care erau doriţi să lucreze pentru noi şi c-
această ocazie am făcut o serie de recrutări folositoare. P-
tre alţii am reuşit să recrutez un coleg de şcoală care lucra
controlul de stat al generatoarelor de gaz. Acest coleg s-a de-
vedit de un real folos cînd s-a pus problema montării gene-
toarelor de gaz la maşinile pe care urma să le folosim noi. I-
afară de asta, el a început să lucreze efectiv în cadrul or-
nizaţiei, făcînd treabă bună.

După ce l-am instalat pe Haugland la clinica de gir-
logie a trebuit să mă ocup de aducerea armelor şi a echipa-
mentului lui de la Skrim, locul în care fusesem noi parasa-

Erau foarte multe lucruri şi nu puteau fi aduse cu
maşina. Am discutat cu prietenul
de la Esso şi am căzut de acord să folosim pentru treaba
o autocisternă. Aşa că, într-o dimineaţă rece de iarnă, ne-am
men, spre locul unde se aflau ascunse lucrurile noastre. Am

ne-a trebuit mult timp, dar în cîteva ore totul era gata.

Am aşteptat să...

bula să trecem pe sub două sau trei poduri de cale ferată de
care nu prea eram siguri că vom putea trece autorist.

sterna să se lase cîtiva centi-
surubăm capacele. N-aveam nio-
o pompă la noi şi, cum nu ştiam cît mai este pînă la cel mai

apropiat gara. I-am spus că s-a deosebit de mult de la
Atunci am început să surubim pentru a lăsa apă capa-
ce. În timp ce lucram, începuse să plouă din nou. A trebuit
să luăm maşina şi să mergem la gară pentru a lua locomotivă. Pa-
rău că ne complica lucrurile în gară. Într-un moment
cînd nu am putut găsi un loc pentru maşină, am mers la
gară...

Am mers la gară şi am găsit un loc pentru maşină. Am
măscat pământului a trecut în posesia
ce a rămas a luat drumul depozitelor noastre.
Am mers la gară şi am găsit un loc pentru maşină. Am
măscat pământului a trecut în posesia
ce a rămas a luat drumul depozitelor noastre.

tuurile primite la Londra, dar foarte curînd am reuşit să am
serios de lucru. A trebuit să-mi caut un şofer, deoarece cu
toate că ştiam să conduc un tren, acest lucru îl învăţasem la
şcoală în Anglia, nu ştiam să conduc o maşină. Prin stăpîni-
unei case în care aveam o cameră am luat legătura cu un şo-
fer care n-avea de lucru. Am făcut rost de un Opel Olympia
era nici o legătură între generator şi motor era altă mîncare
de peste, dar pe noi ne interesa aparentele şi din acest punct
de vedere totul era perfect.

acţionau în Oslo, inclusiv cu Stenersen şi cu Martin Olsen.
Gestapo. Martin Olsen a reuşit să scape, dar Stenersen a fost
rănit şi arestat. Am primit sarcina să iau legătura cu el chiar
în închisoare. Prin vechia mea prietenă, d-na Collet, am luat
legătura cu preotul închisorii, Saglin Hauge, şi, prin el, cu
bucătarul închisorii, un oarecare Gulerud. Primul lucru care
l-am făcut a fost să-i trimitem lui Stenersen o pilulă de cian-
pură ca să o folosească în cazul cînd mai rău. Gulerud i-a
dat-o, foarte ingenios, împreună cu un mesaj. Lui Stenersen i

«a spus de către preot că la ora mesei să ștergă ferestrele din bucătărie după ce d-nea bucatăria ajungă în dreptul lui și să scrie după aceea pe o bucată de hârtie dat-o înapoi împreună cu pilula și cu mesajul. Totul a mers bine, dar d-nea Berg a fost vădit vorbind cu Stenersen. Faptul a dat de bănuț gardienilor. A fost nevoit să treacă în clandestinitate, dar n-a făcut lucrul acesta înainte de a se face rost de cheile de la poarta mare a închisorii și chiar de la celula lui Stenersen.

Având cheile, am făcut un plan ca să-l salvăm pe Stenersen, care făcea parte din Noric și știa foarte multe lucruri. Planul nostru era îndrăzneț și poate că ieșea ceva din el, dar n-am mai avut timp să-l punem în aplicare, deoarece Stenersen a încercat să evadeze de unul singur. A fost însă surprins în timpul acțiunii și împușcat pe loc.

Chiar înainte de crăciun a mai venit din Anglia un grup de sabotori. Grupul avea misiunea de a sabota activitatea portului Oslo. În ce mă privește, aveam misiunea de a le procura hrana și gazde conspirative. În acest sens am fost foarte mult de un om care lucra la garajul poliției din Copenhagă și care avea o serie de cunoștințe.

Cu această ocazie am făcut rost de o nouă locuință în cartierul superelegant, Drammensveien. Era o cameră la etajul trei, excelentă din punctul de vedere al confortului, însă nu prea potrivită pentru activitatea noastră deoarece avea o singură ieșire. Gazda, d-na Berg, care locuia doar cu servitoarea, băbil și-a dat seama că e puțin mister în jurul noului chirieț, dar nu m-a întrebat niciodată nimic. Mai mult decât atât, într-o zi am găsit un plic pe masa din camera mea cu o mare sumă de bani și o notă prin care mi se cerea să folosesc banii.

În timpul nopții dormeam, iar de mîncat, mîncam în altă cameră.

Într-o zi am început să învăț să conduc mașina, astfel că foarte curînd am reușit să mă dispensez de serviciile șoferului. Mașinile erau

într-o stare foarte bună și n-aveam nevoie de niciun fel de reparări. Mi l-am făcut înțeles că A fost un cadou excelent. Aveam o mașină foarte bună, din 1940, pe care mi s-a permis să o folosesc în timpul de libertate. De ce privește mașinile, pot să vă spun că erau foarte bune și că le vedeam foarte des pe străzile noastre.

Mașinile erau foarte bune și le vedeam foarte des pe străzile noastre. Mașinile erau foarte bune și le vedeam foarte des pe străzile noastre. Mașinile erau foarte bune și le vedeam foarte des pe străzile noastre. Mașinile erau foarte bune și le vedeam foarte des pe străzile noastre. Mașinile erau foarte bune și le vedeam foarte des pe străzile noastre.

Pe lângă această activitate el ne punea casa la dispoziție pentru diverse întâlniri și ședințe. A venit primăvara și eu am fost atașat Comitetului Central, în timp ce o altă echipă formată din doi oameni a fost parașutată lângă Oslo. Aceștia erau instructori militari, dar trebuiau să execute și o serie de misiuni speciale. Am luat legătura cu ei și am fost plăcut impresionat să constat că pe Andreas Aubert îl cunoscem mai de mult, iar Henrik Hlop era din Bergen și cunoscuse bine partea de țară unde urma să acționeze. Le-am comunicat că eu eram intermediarul lor cu Comitetul Central și pot să vă asigur că am avut mult de lucru în această calitate.

Pe lângă această activitate el ne punea casa la dispoziție pentru diverse întâlniri și ședințe.

A venit primăvara și eu am fost atașat Comitetului Central, în timp ce o altă echipă formată din doi oameni a fost parașutată lângă Oslo. Aceștia erau instructori militari, dar trebuiau să execute și o serie de misiuni speciale. Am luat legătura cu ei și am fost plăcut impresionat să constat că pe Andreas Aubert îl cunoscem mai de mult, iar Henrik Hlop era din Bergen și cunoscuse bine partea de țară unde urma să acționeze. Le-am comunicat că eu eram intermediarul lor cu Comitetul Central și pot să vă asigur că am avut mult de lucru în această calitate.

În primul rînd, trebuia să le caut un loc unde să stea. Am realizat treaba asta prin d-na Collett și prin reverendul Hauge, preotul de la Akershus, căci reverendul avea un prieten care locuia într-o casă cu două etaje și avea multe camere libere. E deosebit de semnificativ faptul că noi n-am fost refuzați niciodată, chiar și cînd n-aveam recomandări din par-

tea unor priten buni a dat un caracter de stradă pentru dispoziție față de prea multe dispoziții deosebite și știau că riscu-
mă asuma în combatere a care pot să nu ne dădeam seama de
ce în ce mai barbare.

Văbim și apoi căutăm să vedem ce se poate face. Așa că
bucur să acționăm independent. Într-o zi, pe 10 mai, am
mai și era marea în oraș și apoi am acționat pe noi și
în oraș să nu dea, mai devreme să nu se dădească
citeodată chiar mergând pe stradă. Deși nu era treaba noastră
de multe ori noi aprovizionăm pe cei veniți din Marea Brita-
nie cu explozivi, mâncare, mijloace de transport și le fă-
ceam contactarea unor oameni care prezentau interes per-
tru ei.

Prin 1944, majoritatea celor de la Noric știau de preze-
nța colegilor lor la Oslo, deși nimeni nu le spusese nimic
acost sens. Astfel, toți știau că în Oslo se aflau Max M.
și Gregers Gram din grupul venit pentru coordonarea
tății din portul Oslo. Mai sosiseră la Oslo Andreas Aubert
și Henrik Hop, care au fost puși la dispoziția C.C. al Milor-
gului, doi instructori care au participat la o acțiune de
taș realizată cu succes în uzinele din Arendal. În plus, Dis-
trictul 13 mai avea doi oameni veniți din Anglia. Eu făceam
legătura între aceste grupuri, precum și legătura lor cu C.C.
Desigur că nu prea era indicat din punctul de vedere al con-
spirativității să acționăm cum acționăm, dar așa lucrasem și
înainte și obținusem o serie de succese și atunci de ce r-
fi continuat în același fel?

ARUNCAM ÎN AER OFICIUL CU PROBLEMELE MUNCII

Iarna lui 1943—1944 n-a fost prea prielnică mișcării de
rezistență din Oslo. Mulți fuseseră arestați, iar presa ilegală
voiau să se folosească mai mult de forța de muncă norvegia-
nă, mai ales că situația de pe front devenea din ce în ce mai
neamtu lucrau la un plan pentru folosirea forței de muncă
norvegiene prin ducerea muncitorilor norvegieni în Germa-
nia.

Conducătorii Frontului Intern, care se bucurau de o oare-
care autoritate în fața poporului, și-au dat seama că loviturile
de acțiuni mai hotărâte.

La începutul lunii mai 1944, s-a hotărât ca pe tot cuprin-
sul țării să aibă loc un val de sabotaje. Grupului din Oslo
i s-a dat ordin să distrugă documentele existente la Oficiul cu
problemele muncii și în felul acesta să întârziem elaborarea
planului de folosire a forței de muncă. Ideea a luat naștere în
cadru organizației civile a Frontului Intern dar executantul
era Milorgul.

Oricum, luna aceea se întâmplase lucrul de care se temu-
seră cel mai mult conducătorii Frontului Intern: guvernul de

pe tineri și să-i ducă în Germania. Ei vor fi folosiți și ca soldați pe front, nu numai ca muncitori. ~~Pe lângă aceasta, s-a decis să se facă o demonstrație în fața clădirii nr. 55, în scopul de a atrage atenția populației asupra problemei. Concluzia la care s-a ajuns a fost că noi nu putem realiza planul nemților să fie pus în practică.~~

În după-amiază, când eu și ceilalți din conducerea Frontului Intern să se prezinte pentru mobilizare, am primit un telefon de la Jens Hauge care mi-a fixat o întâlnire. Am ajuns la locul de întâlnire cu bicicleta, apoi am mers împreună pe strada Akers (aici se afla oficiul unde urmau să se prezinte tinerii din Oslo). Trecând prin fața clădirii cu nr. 55, Hauge mi-a spus că trebuie să sară în aer. Mi-a cerut să mă ocup eu de această sarcină, deoarece eram singurul pe care a reușit să-l găsească și problema trebuia rezolvată urgent. Dăgurat că personal n-aveam nimic împotriva, dar nu prea aveam timp pentru executarea unei astfel de munci.

Hauge și ceilalți din conducerea Frontului Intern se gîndeau însă la marele efect propagandistic al acțiunii și de aceea insistau ca clădirea să fie aruncată în aer cât timp mai era lumină afară, astfel încît populația să afle și să vadă rezultatele acțiunii. Era ora cinci după-amiază, iar la ora opt se făcea întuneric, deci aveam la dispoziție maximum trei ore pentru executarea unei munci care cere timp pentru a fi bine pregătită. Dar ordinul era ordin și trebuia să-l execut.

Am reușit să-l găsesc pe Gregers Gram și i-am spus ce urma să facem, hotărînd să ne împărțim treburile. El urma să-l caute pe Per Morland și să meargă la depozitul de pe strada Kongens ca să pregătească explozivii. În timp ce eu urma să mă întorc pe strada Akers pentru a executa recunoașterea imobilului de la nr. 55 și să încerc să fac rost de dinamită. După ce am mers puțin, am simțit că s-a dezumflat, dar și-a revenit repede și a intrat în atmosfera acțiunii.

Am mers puțin și am văzut un bărbat în uniformă de securitate din Oficiul muncii și i-am spus că am nevoie de chei,

pentru a deschide ușa din spate a clădirii nr. 55. El mi-a spus că nu are chei, dar că poate să mă ajute să deschid ușa. Am mers puțin și am văzut un bărbat în uniformă de securitate din Oficiul muncii și i-am spus că am nevoie de chei, pentru a deschide ușa din spate a clădirii nr. 55. El mi-a spus că nu are chei, dar că poate să mă ajute să deschid ușa.

Am mers puțin și am văzut un bărbat în uniformă de securitate din Oficiul muncii și i-am spus că am nevoie de chei, pentru a deschide ușa din spate a clădirii nr. 55. El mi-a spus că nu are chei, dar că poate să mă ajute să deschid ușa.

Am mers puțin și am văzut un bărbat în uniformă de securitate din Oficiul muncii și i-am spus că am nevoie de chei, pentru a deschide ușa din spate a clădirii nr. 55. El mi-a spus că nu are chei, dar că poate să mă ajute să deschid ușa.

Am mers puțin și am văzut un bărbat în uniformă de securitate din Oficiul muncii și i-am spus că am nevoie de chei, pentru a deschide ușa din spate a clădirii nr. 55. El mi-a spus că nu are chei, dar că poate să mă ajute să deschid ușa.

Am mers puțin și am văzut un bărbat în uniformă de securitate din Oficiul muncii și i-am spus că am nevoie de chei, pentru a deschide ușa din spate a clădirii nr. 55. El mi-a spus că nu are chei, dar că poate să mă ajute să deschid ușa.

Am mers puțin și am văzut un bărbat în uniformă de securitate din Oficiul muncii și i-am spus că am nevoie de chei, pentru a deschide ușa din spate a clădirii nr. 55. El mi-a spus că nu are chei, dar că poate să mă ajute să deschid ușa.

Am mers puțin și am văzut un bărbat în uniformă de securitate din Oficiul muncii și i-am spus că am nevoie de chei, pentru a deschide ușa din spate a clădirii nr. 55. El mi-a spus că nu are chei, dar că poate să mă ajute să deschid ușa.

Am mers puțin și am văzut un bărbat în uniformă de securitate din Oficiul muncii și i-am spus că am nevoie de chei, pentru a deschide ușa din spate a clădirii nr. 55. El mi-a spus că nu are chei, dar că poate să mă ajute să deschid ușa.

Am mers puțin și am văzut un bărbat în uniformă de securitate din Oficiul muncii și i-am spus că am nevoie de chei, pentru a deschide ușa din spate a clădirii nr. 55. El mi-a spus că nu are chei, dar că poate să mă ajute să deschid ușa.

midabilă și am văzut cărămizi și geamuri în pământ pe stradă.

Mai în josul străzii mi-am scos haina și ochelarii fumuri și am mers în jos pe scări până la casa mea. Când Morland a auzit că noi făcusem tot ce am putut pentru aceasta voia să afle părerea oamenilor despre acțiune.

N-am considerat ca fiind o idee prea fericită să trimitem oameni să afle părerea oamenilor despre acțiune. După un timp s-a întors și ne-a spus că acțiunea noastră ridicase moralul populației și oamenii pe care i-a întâlnit erau foarte bine dispuși.

Eu eram încântat că făcusem o treabă bună și că aș fi așezat că, în sfârșit, făcusem ceva ce mi plăcea.

Conducătorii Frontului Intern își dădeau seama că trebuie să continue acțiunea și să determine autoritățile să abandoneze planul folosirii forței de muncă norvegienne de către nazisti. Pentru aceasta era nevoie să se folosească metode dure, așa că s-a discutat problema unor acte de sabotaj care să scoată în evidență forța mistică de rezistență și care să insufletască poporul. Tarea trebuia să fie convingătoare că încercarea de a învinge nazistii nu va avea sorti de izbândă.

Primul lucru pe care am hotărât să-l facem imediat a fost să aruncăm în aer mașinile de imprimat ale firmei Watson et Comp., care urmau să fie folosite pentru tipărirea ordinilor de chemare.

Mașinile se aflau la parterul unei clădiri din Nedre Volgate și, într-o seară, am mers acolo. Am mers în tăcere și am așteptat până ce am fost singuri. Am mers până la mașinile de imprimat și am aruncat în aer fiecare una în rând. Am așteptat până ce am fost singuri și am mers până la mașinile de imprimat și am aruncat în aer fiecare una în rând.

Am mers până la mașinile de imprimat și am aruncat în aer fiecare una în rând. Am așteptat până ce am fost singuri și am mers până la mașinile de imprimat și am aruncat în aer fiecare una în rând.

Doi dintre oamenii noștri, Max Magnus și Carl Gjersem, erau interesați de a pune pe picioare o acțiune de rezistență și de a se ocupa de problema rezistenței. Carl fusese chiar înșelător în a se scurge în Anglia. Luându-l în considerare că nazistii vor reuși să-și transpună în practică planurile și amindoi erau pentru acțiuni și mai hotărâte pentru a contracara măsurile luate de autorități. De fapt, ei susțineau ideea ca noi să răspundem fiecărei măsuri luate de nazisti cu o contramăsură. Din fericire Frontul Intern, încurajat de succesul raportat în acțiunile deja întreprinse, a adoptat același punct de vedere.

Prin aceste acțiuni am trezit poporul din letargia de care era cuprins și, în același timp, am reușit să schimbăm părerea multora că mișcarea de rezistență nu făcea altceva decât să cauzeze noi greutăți și mizerii populației. Starea de letargie era cuprinsă populația se explica prin impresia prăvălitoare căpătase lumea că războiul nu se mai termină, că aliații nu vor mai deschide niciun al doilea front și că tot ce se vorbea despre acesta n-avea nicio bază zvonuri. Acțiunile concrete întreprinse de noi au demonstrat însă că organizația noastră și au arătat scopurile pentru care luptăm.

PESTE ACOPERIȘURILE CASELOR

Nu mult după ce am executat cele două acțiuni inițiate de Frontul Intern, ni s-a ordonat să executăm o a treia, acțiune similară. Distrugerea mașinilor lui Watson a întârziat luarea ordinelor de chemare, dar în oraș mai exista o mașină, rechiziționată expres pentru treaba asta. Această mașină a fost distrusă în dimineața următoare. După aceea am cerut să iau măsuri ca să o scot din funcțiune.

De data aceasta lucrurile nu mai erau așa de simple ca înainte. Am făcut câteva recunoașteri și am discutat diferite aspecte ale problemei cu mai multe persoane pentru a mă edifica care sînt punctele vulnerabile și pe unde ar avea atacul cele mai mari șanse de reușită.

Clădirea era păzită de un portar civil care stătea la intrare și de patru soldați care se găseau la etajul II, unde se afla mașina.

Am adunat grupul și am făcut planul ca să distrugem mașina în seara zilei de sîmbătă, 27 mai. Un paznic din compania de pază a orașului mi-a făcut rost de cheia de la ușa principală a clădirii. Plănuiam să intrăm în clădire, doi din noi să imobilizăm pe portar, în timp ce ceilalți urmau să urcăm la etajul II și să fixeze explozivii la mașină.

Pe 27 mai, în dimineața următoare, am ieșit să se plimbe sîmbătă seara pe străzile

o egală și în fața ei se aștepta de îndată a Capitalei. Mergeam doi câte doi, când o pereche s-a oprit la intrarea în clădire. Ea era, cum întotdeauna se aștepta. Am scos cheia și am deschis ușa și am intrat. Portarul se găsea în hol. Ne-am întrebat și el iar eu i-am spus că eram un prieten al „d-lui Gulberg, care se ocupa de problema planului de fudo-sure a forței de muncă”, și voiam să le spunem ceva celor de la etajul II. L-am întrebat dacă aveau voie să merg până sus. Omul se gândea cum să procedeze, când i-am zis:

— Vezi omul acela din colț?

— Da, îl văd.

— În mină are un pistol cu amortizor și acum e gata să tragă.

Tovarășul meu a lăsat să i se deschidă pardesiul și portarul s-a trezit privind la țeava unui pistol. L-am dezarmat pe portar, care avea asupra lui un pistol de calibru red-apot. În urma unei mici discuții, am căzut de acord că ar mai bine să-i dam una la cap și să-l legăm fedeleș, pentru a nu avea greutate când vor apărea nemții.

În timp ce tovarășul meu voia să-i lovească pe portar cu pistolul în cap acesta s-a descărcat. Însă, din fericiție, glonțul a zburat peste capetele noastre. Ne-am repezit imediat pe scări, dar n-am mai ajuns până sus, deoarece s-a auzit un semnal de alarmă și pași unor oameni care alergau la etajele II și III.

Conform planului, noi nu aveam nici o șansă de reușită dacă nu-i luam pe cei de la etajul II. În momentul în care am intrat în hol, am văzut că portarul fusese legat de o masă și că el nu mai putea să ne ajute. Am început să urcăm scările și am ajuns la etajul II. Am văzut că acolo erau doi oameni care se ocupau de depunerea mistunilor care erau necesare pentru a putea să ne ajute să trecem în siguranță. Am văzut că ei erau foarte înfricoșați și că nu aveau nici o idee despre ce se întâmpla.

A doua oară am fost în fața ușii care ducea la etajul III. Am văzut că acolo erau doi oameni care se ocupau de depunerea mistunilor care erau necesare pentru a putea să ne ajute să trecem în siguranță. Am văzut că ei erau foarte înfricoșați și că nu aveau nici o idee despre ce se întâmpla. Am intrat prin curtea din spate ajungând la o scară de

care ducea la etajul III. Am văzut că acolo erau doi oameni care se ocupau de depunerea mistunilor care erau necesare pentru a putea să ne ajute să trecem în siguranță. Am văzut că ei erau foarte înfricoșați și că nu aveau nici o idee despre ce se întâmpla.

Am statuit să ne întâlnim la o cafenea luni la ora 10,30 seara. Din motive neprevăzute am întârziat. ceilalți m-au așteptat dar după un timp li s-au părut suspecti unui oarecui care se tot plimbau încoace și încolo prin fața cafenelei. Era la un alt nemții cit și poliția de stat căutau sabotorii care deveniseră atât de activi în ultimul timp la Oslo. Tovarășii mei erau foarte îngrijorați că cazul să plece. S-au ridicat cu toții și au început să dispară, excepție făcând doar Eduard Tallaksen.

În cele din urmă a plecat și Tallaksen, care, autoverificându-se, a observat că este filat de un cetățean îmbrăcat civil. Neavind cum să scape de filor pentru că strada era pustie și respectivul se ținea aproape. Tallaksen s-a oprit cu mina pe pistolul din buzunar. Neamtul s-a apropiat repede de el.

Răspunsul lui Tallaksen a fost un foc tras din buzunar iar neamtul s-a prăbușit cu un geamăt. Tallaksen a încercat să o ia la fugă, dar din toate părțile se auzeau alergând mai mulți nemți. Cu un singur rece și cu un noroc de necrezut el a scăpat. A stat sub scară toată noaptea ținând în mină o grenadă defensivă.

Tallaksen a apărut la gazda lui a doua zi dimineața după ce am hotărât să nu-l mai folosim în cea de-a treia încercare de a distruge mașina. A protestat, dar noi i-am spus că avem nevoie doar de trei oameni pentru a pune în practică noul plan.

În urma acțiunilor noastre, paza clădirii și a mașinii a fost dublată, dar după multe alte recunoașteri și studii am descoperit un nou drum prin care să ne apropiem de clădire și să pătrundem înăuntru.

Din nou am făcut rost de chei de la compania de paznici de noapte. N-a fost nici o greutate să ajungem la arcadea din spatele clădirii, mai ales că unul din grup avea chiar o gazdă conspirativă în clădirea alăturată. Acolo ne-am adunat în

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

Grupul nostru își făcuse rost de mai multe mașini pe

bricau numerele false, revopsseau maximele cind era cazul și făceau reparațiile și revizile necesare

lui. Pe lângă autoturisme, printre care se găsea și un Mercedes 170, mai aveam o autodubă, căreia i se lipise pe parbriz un permis de liberă trecere eliberat de Comisia de stat pen-

Într-o zi am fost în compania lui Haugland la a doua întâlnire cu organizația. El a spus că avea nevoie de ajutor și că trebuia să găsim un mod de a ne organiza. Am discutat despre necesitatea de a avea un sistem de puncte de control și de a avea un sistem de transport. El a spus că trebuia să găsim un mod de a ne organiza și de a avea un sistem de transport. El a spus că trebuia să găsim un mod de a ne organiza și de a avea un sistem de transport.

Ușurința cu care scăpam de aceste controale ne făcea foarte îndrăzneți. Așa de exemplu, eu, într-o zi, cind eram camionul, aveam lângă mine, demontată și învelită într-un ziar, o pușcă mitralieră Sten. Veli spune că era o pușcă, dar nu era chiar așa, deoarece cind e demontată pușca mitralieră Sten arată ca niște bucăți de fier nevinovate și pașnice. Dovadă e faptul că la un punct de control nu i-au dat nici o atenție pachetului respectiv și cred că nu s-au gândit vreodată că într-un ziar se poate ascunde armă.

Pot să mai relatez că, făcînd pe ajutorul de șofer, intrat cu camionul organizației de ajutor danez în orașul din Akerbergvei și asta pentru că uneori organizația primea permisiunea să ducă mâncare și obiecte îmbrăcăminte deținuților.

Dar pericolul mare consta în neprevăzutul unor astfel de situații. Astfel, într-o zi mergeam cu același camion cu care fusese la închisoare să-i ducem lui Haugland niște provizii. El mai stătea încă la clinica de ginecologie și transmitea zgomotul motocicletelor și ne-am trezit înconjuțați de poliție. Cred că era o companie întreagă. Nu puteam accede dar nici să ne oprim la poarta clinicii de ginecologie, așa așteptam încordat lângă șofer, întrebîndu-mă ce vor face

poliștii. Ne vor opri? Ne vor accepta de mine din mine? Ne vor perchezita?

Ne-am oprit și am stat puțin. Nu s-a întâmplat nimic. Am continuat să mergem și am ajuns la destinație.

Cîteva ore mai tîrziu am luat legătura cu Knut Haugland și am aflat că se întorsese din Oslo și că se afla la domiciliu. Am spus că trebuia să găsim un mod de a ne organiza și de a avea un sistem de transport. El a spus că trebuia să găsim un mod de a ne organiza și de a avea un sistem de transport. El a spus că trebuia să găsim un mod de a ne organiza și de a avea un sistem de transport.

Pentru Haugland am călcat consemnul dat privitor la folosirea în exclusivitate de curieri a drumului ce trece pe la Kongsvinger. Eu l-am însoțit pe Haugland pînă la Stockholm. La ora șase dimineața, în ziua de 12 aprilie, ne-am urcat pe biciclete și am plecat, lînd nevoiți să pedalăm tot timpul prin frig, zloată și mocirlă.

Am ajuns la garajul lui Engerbretsen, cu care am avut o discuție. După cum ne-a informat Engerbretsen, pînă la ferma noastră erau încă niște grăniceri. Toți acești grăniceri erau oameni aleși dintre fasciștii norvegieni cei mai fanatici. Ei îi cunoșteau pe mai toți localnicii așa că prezența noastră era ușor de remarcat și, în acest caz, oricît de bune ar fi fost documentele noastre, nu am mai avut șansa să trecem grănicerii.

În condițiile date am hotărît că în cazul cind ne părăvea norocul să ne folosim de arme și să încercăm să dispărem în pădure. Dacă nu dădeam peste grăniceri, atunci nu păteam nimic, deoarece puteam să facem amindoi destul de bine pe muncitorii forestieri înclinați să-i păcălim pe nemii.

Ne-am uitat puțin cam nervosi la casa din virful dealului unde erau cartirul grănicerii totuși ne-am urcat pe bi-

scosesem eu numerele înainte de a o părăsi, dar
iau măsuri ca să nu o pierdem definitiv. Atunci, a
dimineața, m-am înapoiat la locul unde lasasem ma-
m-am uicat la volan și am băgat-o într-un grajd la Hosen

Politiștii de la Sandvika telefonase la compania unde lucra adevăratul Knut Sekkelsten și vorbise la telefon chiar cu acesta. Knut l-a informat pe omul nostru care a luat imediat legătura cu un membru al grupului. Băieții au crezut că am fost arestați și au plecat la Sandvika, acolo însă au aflat că li gisem cu mașina în timp ce civilul dădea telefon. În cele din urmă acesta s-a dovedit a fi un om cunoscut și a fost de acord să ne restituie actele. Asta a însemnat sfârșitul carierei lui, iar noi am traversat peste graniță în Suedia, deoarece nu făcea să răste arestarea. Băieții mi-au spus că se gândiseră, când au aflat că am fost arestați, să aplice la oamenii noștri din poliție. Pe vremea aceea aveam informații în poliția de stat, care erau de un real folos, dar ei erau tot

nsă n-a vorbit, nici nu și-a trădat colaboratorii. În cele din urmă a fost trimis în Germania și a fost printre puținii care s-au mai întors. Arestarea lui a pus capăt șovonului de jo-

1144

1. La adre pota de st. dar lup e scila p
 2. La pota de st. dar lup e scila p
 3. La pota de st. dar lup e scila p
 4. La pota de st. dar lup e scila p
 5. La pota de st. dar lup e scila p
 6. La pota de st. dar lup e scila p
 7. La pota de st. dar lup e scila p
 8. La pota de st. dar lup e scila p
 9. La pota de st. dar lup e scila p
 10. La pota de st. dar lup e scila p

În cele din urmă informatorii ajunseseră să ne cu-

De asemenea, o parte din activitatea lor se baza pe
tota faptul că șapte
ocul și acționa în Oslo. Ajutorul lor principal consta în
avertizările pe care ni le trimiteau. Isi riscau de multe ori

cau cazurile respective. Cu timpul aceste avertizări au

pusulate la pericolul ce-i pindea

In primăvara lui 1944, Per Moland a fost văz...

... la domiciliul lui Per Moriond. Politia din
 Gal Trebuna sa trimita ... Cestapoului, insa raportul n-a

... pot fi... zuri excepționale și că era indicat să fie... pietă... să se folosească armele pentru că în cazuri de... licet actele n-ajută la nimic ci, din contră, provoacă... mai mari. Personal am folosit de... întotdeauna am fost surprins cât de ușor reușeam să trec... punctele de control, însă mai eram ajutat și de faptul că... duceam o mașină ce avea un număr al poliției de stat. Dacă... aș fi fost oprit de cei de la poliția de stat n-aș mai fi... șanse să scap, deoarece ei se cunoșteau între ei, dar cu... și cu celelalte tipuri de polițiști lucrurile mergeau și... Natural, îmi era frică, dar mă simțeam foarte feticit... scăpam cu bine

ȘI ALTE SABOTAJE

Pe la mijlocul lunii iunie mi s-a spus să pătrund într-un... interesul mai aveam de deschis naște uși. În Anglia ni se pre-
... una sau două lecții despre nobila artă de a sparge
... și...
... nă prac...
... norveg...
... meseria...
... mente...
... trebuia... cineva din grup să meargă la un magazin de
... meriame și
... noștea pe vinzător. După ce vinzătorul s-a uitat pe lista res-
... pectivă și... cel de unel... dorește să cumpere omul
... nostru, i-a spus

— Dacă nu te-ai cunoaște aut de bine ai chema poliția.
Ce îmi ceri tu, nu-s altceva decât unelte de spargător

Am intrat în clădirea în care se găsea biroul, iar restul
acțiunii s-a desfășurat conform planului. Am deschis yalele

intr-o clipă, am pătruns înăuntru și am luat documentele care mi s-au cerut.

Tot în iunie am fost pus în legătură cu un grup de sabotori. Prima dată m-am întâlnit cu grupul într-un mic atelier de pe strada Oscar. M-am dus pe jos, iar când am intrat în clădire mi s-a spus să-mi pun o mască. Am fost înțeles într-o încăpere unde se aflau trei persoane care erau complet acoperite cu măști negre. Din discuție rețesea trei cunosteau foarte bine industria norvegiană. Se vorbea despre problema distrugerii unor fabrici de explozivi și după părerea chiar stăpînii fabricilor au sugerat un plan de acțiune. Ideea era să se paralizeze activitatea în fabricile chimice prin distrugerea instalațiilor de acid sulfuric de care pîndea întreg procesul de producție. Existau două fabrici care produceau acid sulfuric concentrat pentru industria explozivi, una la Lysaker, iar alta la Hurum și s-a căzut de acord să se distrugă retortele și cisternele în care se producea acidul. S-a subliniat, de asemenea, faptul că nevoile de acid sulfuric ale industriei civile puteau fi satisfăcute și pe altă cale.

Am fost în contact cu un grup de sabotori care erau veri și funcționari ai conducerii industriei chimice pentru a afla toate datele și informațiile de care aveam nevoie.

După ce am terminat operația afară am intrat în fabrică și am fixat încărcăturile necesare de exploziv amorsate cu fitile „creion”.

Este vorba de un tub de forma unui creion, avînd înăuntru o fiolă plină cu acid. Apăsînd pe un buton se sparge fiola, iar acidul se împrăstie înăuntru tubului și atacă o sîmțire de cupru. Cînd sîmțirea este „mîncată” de acid, izbucnește un mic cioran care lovește detonatorul și-l face să explodeze.

După ce am terminat operația afară am intrat în fabrică și am fixat încărcăturile necesare de exploziv amorsate cu fitile „creion”.

Este vorba de un tub de forma unui creion, avînd înăuntru o fiolă plină cu acid. Apăsînd pe un buton se sparge fiola, iar acidul se împrăstie înăuntru tubului și atacă o sîmțire de cupru. Cînd sîmțirea este „mîncată” de acid, izbucnește un mic cioran care lovește detonatorul și-l face să explodeze.

După ce am terminat operația afară am intrat în fabrică și am fixat încărcăturile necesare de exploziv amorsate cu fitile „creion”.

Este vorba de un tub de forma unui creion, avînd înăuntru o fiolă plină cu acid. Apăsînd pe un buton se sparge fiola, iar acidul se împrăstie înăuntru tubului și atacă o sîmțire de cupru. Cînd sîmțirea este „mîncată” de acid, izbucnește un mic cioran care lovește detonatorul și-l face să explodeze.

Am fost în contact cu un grup de sabotori care erau veri și funcționari ai conducerii industriei chimice pentru a afla toate datele și informațiile de care aveam nevoie.

După ce am terminat operația afară am intrat în fabrică și am fixat încărcăturile necesare de exploziv amorsate cu fitile „creion”.

Este vorba de un tub de forma unui creion, avînd înăuntru o fiolă plină cu acid. Apăsînd pe un buton se sparge fiola, iar acidul se împrăstie înăuntru tubului și atacă o sîmțire de cupru. Cînd sîmțirea este „mîncată” de acid, izbucnește un mic cioran care lovește detonatorul și-l face să explodeze.

După ce am terminat operația afară am intrat în fabrică și am fixat încărcăturile necesare de exploziv amorsate cu fitile „creion”.

Este vorba de un tub de forma unui creion, avînd înăuntru o fiolă plină cu acid. Apăsînd pe un buton se sparge fiola, iar acidul se împrăstie înăuntru tubului și atacă o sîmțire de cupru. Cînd sîmțirea este „mîncată” de acid, izbucnește un mic cioran care lovește detonatorul și-l face să explodeze.

După ce am terminat operația afară am intrat în fabrică și am fixat încărcăturile necesare de exploziv amorsate cu fitile „creion”.

Este vorba de un tub de forma unui creion, avînd înăuntru o fiolă plină cu acid. Apăsînd pe un buton se sparge fiola, iar acidul se împrăstie înăuntru tubului și atacă o sîmțire de cupru. Cînd sîmțirea este „mîncată” de acid, izbucnește un mic cioran care lovește detonatorul și-l face să explodeze.

După ce am terminat operația afară am intrat în fabrică și am fixat încărcăturile necesare de exploziv amorsate cu fitile „creion”.

Este vorba de un tub de forma unui creion, avînd înăuntru o fiolă plină cu acid. Apăsînd pe un buton se sparge fiola, iar acidul se împrăstie înăuntru tubului și atacă o sîmțire de cupru. Cînd sîmțirea este „mîncată” de acid, izbucnește un mic cioran care lovește detonatorul și-l face să explodeze.

După ce am terminat operația afară am intrat în fabrică și am fixat încărcăturile necesare de exploziv amorsate cu fitile „creion”.

Este vorba de un tub de forma unui creion, avînd înăuntru o fiolă plină cu acid. Apăsînd pe un buton se sparge fiola, iar acidul se împrăstie înăuntru tubului și atacă o sîmțire de cupru. Cînd sîmțirea este „mîncată” de acid, izbucnește un mic cioran care lovește detonatorul și-l face să explodeze.

După ce am terminat operația afară am intrat în fabrică și am fixat încărcăturile necesare de exploziv amorsate cu fitile „creion”.

Este vorba de un tub de forma unui creion, avînd înăuntru o fiolă plină cu acid. Apăsînd pe un buton se sparge fiola, iar acidul se împrăstie înăuntru tubului și atacă o sîmțire de cupru. Cînd sîmțirea este „mîncată” de acid, izbucnește un mic cioran care lovește detonatorul și-l face să explodeze.

împotriva populației civile, am hotărît să amprăstiem prin apropiere unele obiecte de fabricație engleză, precum și bucăți rupte dintr-o uniformă de parașutist englez sperând că nemții vor considera că acțiunile respective se datorau unor parașutiști englezi. Smecheria a tinut și oamenii noștri, dar nemții au găsit lucrurile aruncate de nîm.

După ce am terminat cu aprinderea futelelor ne-am curat ușurel afară din fabrică și apoi din curtea fabricii am luat bicicletele și ne-am întors la Oslo. Ambele mașini au fost distruse, nici o altă mașină n-a fost salvată. ceilalți patru sabotori au raportat și ei un succes asemănător al Hurum.

Nu mai bucuram încă de succesul acțiunii cînd, pe 6 iulie, sîmbătă, am aflat, spre consternarea mea, că unul din cei mai buni informatori ai mei, John Myhre, fusese arestat și se găsea în mîna Gestapoului. El a rezistat la anchetă și a reușit să-l convingă pe cei de la Gestapo că va lucra pentru ei dacă-i dau drumul. I-au dat drumul, iar el a trecut dintr-o încredințare în altă încredințare. Am luat curînd legătura cu el. Informațiile organizate pentru refugiați nu mai puteau fi folosite, așa că nu era de loc ușor ca să-l scoatem pe Myhre din țară. Am hotărît să-l trimitem cu barca de la Sandefjord pînă pe coasta suedeză. Pe 11 iulie, eu la volan și Myhre cu un vîl al lui pe bancheta din spate, ne îndreptam spre Sandefjord unde l-am dat în primire oamenilor noștri de acolo. Cîntărele mai tîrziu era în Suedia împreună cu vîrul său.

AM CAPTURAT UN TRANSPORT DE CARTELE

Quisling și acoliții lui fasciști nu putuseră să-și pună în practică planul de incorporare a tinerilor născuți în anul 1921—1923, deoarece au întîmpinat o rezistență neașteptat de puternică, iar nemții erau convinși că o armată de norvegieni, mobilizați fără voia lor, nu va prezenta nici un fel de încredere. În fața unei atare situații, atît nemții cît și fasciștii norvegieni au ajuns la concluzia că aceștia puteau fi folosiți ca brațe de muncă, astfel că s-a trecut la înscrierea lor în „liste de recrutare pentru muncă”.

Apelurile lansate de Frontul Intern, apelurile transmise de radio Londra, reproduse în ziarele ilegale și sprijinite de acțiunile de sabotaj, au dat rezultatele scontate. Tinerii se eschivau să se prezinte pentru a fi înscriși pe listele de recrutare: unii se ascundeau pe la prieteni sau cunoștințe, alții plecau la cabane în munți, unde dispăreau. Mulți dintre aceștia se alăturau Milorgului și se îndreptau spre locurile de adunare organizate în păduri și în raioane agricole. Acest pui de rezistență era o greutate în plus pentru Milorg, care n-avuse timp să-și organizeze baze pentru o armată ilegală în afara orașului. N-avea provizii, nici condiții de încălzire și avea foarte puține arme. Atunci s-a dat ordin ca în unitățile Milorg să fie primiți numai tinerii care aveau o pre-

gătire specială și condiția fizică...
se procure hrana pentru toți oamenii...
oameni care se ascundeau.

La început, criza a fost evitată prin eforturile...
te ale tuturor organizațiilor ilegale, dar situația se în...
tea din ce în ce mai mult, mai...
tărisera a în cazul în care o anumită persoană nu era acasă
când o căuta poliția să o du...
în dreptul la cartele. Fără cartele...
mii de oameni era de nereșolvat

A atunci unu s-au gândit să interceptăm un transport de
cartele când acestea erau duse de la imprimerie la poșta
Aveam un informator la firma care se ocupa cu confecțio-
narea cartelelor și acesta ne-a dat de veste când urma să
aibă loc un astfel de transport. Erau cam 150.000 de cartele.

În acest stadiu mi s-a cerut sfatul și ajutorul, iar pe o
bancă din parc am făcut planul. Am fost întrebat dacă n-ar
fi posibil să prindem muna pe care unu și să-l ducem într-un
anumit loc unde să transbordăm cartelele pe alte vehicule.
Mie acest lucru mi s-a părut ușor de realizat și am întocmit
planul pornind de la această idee.

Pe 9 august, m-am sculat la ora șapte, m-am bărbierit și
am luat o masă mai bogată decât de obicei. Apoi m-am urcat pe
biciclă și m-am dus până la Hausmannsbrunn, unde am ajuns
la opt și un minut sau opt și două minute. La ora 8.15 m-am
întâlnit cu ceilalți doi care urmau să participe la acțiune încă
din primul moment. Puțin mai departe, în josul străzii, se
afă un Ford gri cu un generator de gaz fixat pe capotă. Înă-
mtru mai erau trei oameni.

Camionul trebuia să plece de la imprimerie la ora 8.30
însă a ieșit pe poartă puțin mai devreme decât ne așteptam.
Unul dintre noi l-a făcut semn șoferului de la Ford să se în-
drepte spre intersecția străzilor. Camionul a oprit ca să-l dea
voie Fordului să treacă, deoarece avea prioritate de dreapta.

A...
...
...
...

...
...
...

...
...
...

...
...
...

...
...
...

...
...
...

...
...
...

...
...
...

...
...
...

...
...
...

...
...
...

...
...
...

...
...
...

...
...
...

...
...
...

...
...
...

...
...
...

...
...
...

...
...
...

nilor le permitea acestora să cunoască care era situația din lume, situație ce devenise interesantă după deschiderea celui de-al doilea front în Franța.

În timp ce trăgeam cu urechea am aflat că mama noastră situația tatei și ținea legătura cu el. Era gata să mergă să-l vadă la Grini, dar tata fusese inclus într-un detașament care era zilnic scos din închisoare și dus la Majorstua ca să presteze diferite activități pentru nemici. Erau păziți foarte sever, dar majoritatea soldaților erau nemici simpli care treceau cu vederea anumite lucruri.

Cred că prin portarul școlii mama a reușit să-i trimită tatei unele pachete cu mâncare și obiecte de îmbrăcăminte. De multe ori aveam treabă în zona în care se afla Grini și ori de câte ori trecea cite un camion cu deținuți turbam de mine. M-am uitat de multe ori după tata, dar nu l-am văzut niciodată.

DOUA LOVITURI MARI

Prin iulie, Max Manus mi-a propus câteva acțiuni de rezistență. El avea un plan bine gândit pentru a ne ajuta să scădem din închisoare. El ne propunea să facem o mișcare în jurul lui Gram și să-l salvăm de la moarte. El ne propunea să facem o mișcare în jurul lui Gram și să-l salvăm de la moarte. El ne propunea să facem o mișcare în jurul lui Gram și să-l salvăm de la moarte.

Gram și Gram, care aveau alte planuri, au refuzat. Ei erau preocupați de Londra. De asemenea, ei erau preocupați de Londra. De asemenea, ei erau preocupați de Londra.

Dar n-am fost atat de isteți pe cit ne credeam de-aia
un eslat de lauri ori in încercările noastre fiind de arde
avetiza pentru ca nu s-a putut realiza. Iată ca
era fânata atin nemți cit și din neștiință. Nu
la na parte in în bat. ca se a constituit din fân
de 13 august 1944

...
... Le-am ...

putea. Nu am reușit să luăm cont în primul rând de patrulele
terestre care erau de câteva ori pe noaptea puțin apropiate
de noi, dar ne repozitionăm în poziția de război.

Ne-am așezat într-o groapă de pe marginea drumului
aproape de locul unde erau să se aștepte. Mai bine se
vedea. Am așteptat puțin pentru a ne încălzi și
afiau santinelele și direcția în care se îndrepta patrula. Cei
doi s-au părut că santinelele nu s-au așteptat și patrula s-a
părut că nu are nici o idee despre ce se întâmplă. Era o liniște
profundă. Se părea că nu-i nici un pericol. Cei doi m-au ur-
mat.

Era întuneric beznă și nu ne puteam da bine seama
unde ne aflăm. Aveam de trecut un spațiu gol, dar norocul
a făcut să treacă un tren, iar noi ne-am folosit de ocazie
ca să ne apropiem în fugă de atelier. În conformitate cu in-
formările noastre ușa de la atelier trebuia să fie deschisă,
dar de data asta era încuiată. Am început să bijbuiim pe lin-
gă pereți și am dat de o ușă laterală, deschisă. Pe această
ușă am intrat într-o hală, vecină cu hala unde se afla locu-
motiva. Planul nostru prevedea să folosim 5 funți de ex-
plozivi de plastic ca să distrugem axul pe care se sprijinea
locomotiva. Hala era scaldată în lumină. În timp ce ceilalți
amorsau încărcăturile de explozivi, eu păzeam ușa de la in-
trare. Cei doi au plasat apoi explozivul la locurile dinainte
stabilite și au dat foc fitilurilor. Aveam doar două minute ca
să părăsim hala.

Lumina din hală era așa de puternică încât nu mai ve-
deam nimic când am ieșit afară. Știam că trebuia să colim
imediat ce ieșeam, dar Rasmussen a mers puțin mai încolo
și a văd ce a pățit. Căzuse într-o groapă de vreun me-
tru și jumătate, dar, din fericire, nu căzuse în partea gropii
în care se găseau o mulțime de fiare vechi și sirme. În afară
de faptul că se lovise la mină nu pășise nimic altceva.

Tailaksen s-a întors, voind să stingă fitilurile înainte
de a se aprinde.

Aveam doar o jumătate de minut. Am reușit să
apreciez că Rasmussen a putut să iasă din groapă și noi l-am
văd dincolo de gard.

Ne-am așezat pe fitilurile care nu mai erau decât
câteva metri, dar să nu producă explozia. În aceste condi-
ții au fost surprinși din timp. Puteam să vedem că un
demonstrator și ne-am îndreptat pe el spre locul unde
era amvonul. În timp ce pornim pe drumul nostru
am văd că se îndreptă către noi pe o cale.

Am așezat ca explozia să aibă rezultatul scontat. Ri-
skul era mare, dar nu am avut altă alegere. Am așezat
ca să nu se vadă nimic din partea noastră.

FAKTA ENT KONGSBERG

La am primit ordin sa facem cer-
ca fabrica de armament, una aflată
ca berg. Londra dorea să le scoatem
ca una distrugerea lor totală, ci nu-
ca de productie pe o perioadă de

ca Rasmussen să se ocupe de fabrica
ca de cea de la Kongsberg. La început a
ca despre obiectivele noastre și, în
ca t legătura cu Beck, șeful Milorgului din
ca t că eram convinși și că el dorise de
ca procesul de producție din fabrica
ca transformatoarelor. I-am cerut să-mi
ca amănunțite în legătură cu această
ca ind s-a întors dezamăgit aflând că nemții
ca de rezervă, iar cele aflate în funcțiune
ca ca
ca ca a că aveam puține șanse să ne în-

ca I
ca Rasmussen s-a aplecat la
ca de raportat. După studierea informațiilor

am luat legătura cu informații care
aveam noi la dispoziție. Am luat legătura cu informații care
lucrat în acest domeniu. Aceștia ne-au sfătuit să distrugem ca-
va și să ne concentrăm pe cea de joasă tensiune dintr-o
caută la Nord-Minnesund. Într-o Raufoss. Dacă este
geam și transformatorul de la Minnesund, care ar fi fost
foarte greu de înlocuit, toată fabrica din Raufoss ar fi înce-
tat producția sau și-ar fi restrins-o. Această acțiune a căzut
în sarcina lui Rasmussen.

[illegible][illegible]

...era să nu lăsam urme prin care să se dea
bănuit că acțiunea a fost întreprinsă de Milorg sau de
... împrejurimi, deoarece nemții ar fi trecut la re-
... hotărât să procedam ca și în alte cazuri, să im-
butați de uniforme și unele obiecte englezești ca
... pe nemții că autori ai actelor de sabotaj erau
englezi.

Pe 17 septembrie m-am urcat într-un autoturism. Pe parbriz aveam un tichet pe care scria că mașina aparține Departamentului drumuri și șosele și avea voie să circule în partea de sud a Norvegiei. Legenda mea era că sînt inginer consultant și mă duceam la Numedal să văd dacă șoseaua nu aluneca o dată cu terenul de pe panta muntelui de

lui, la punctul în care drumul cotește spre stânga. La un drum lateral, unde am lăsat bagajele. Era ora după-amiază cînd, împreună cu Beck, am intrat pe jos în oraș și am luat masa la o gazdă cooperativă. La ora cinci l-am întîlnit pe Gundeid și acesta ne-a condus pe pod, spre locul unde erau ascunse rucsacurile cu exploziv 250 de funți de explozivi de plastic.

Am luat rucsacurile și am plecat pînă la o șură aflată nu departe de fabrică. Aveam timp destul, așa că am pregătit cu grijă explozivii. Am făcut patru încărcături de exploziv. 100 de funți l-am repartizat pentru o bormășină, rămînînd ca ceilalți 155 de funți să-i folosesc pentru a doua, dar unde erau acești explozivi? Nu-mi venea să cred urechilor cînd Gundeid mi-a spus că explozivii se găseau deja în fabrică. Acesta lucra la un strung de la intrarea în hala mare a fabricii și era o mare prostie din partea lui că dusesse și ascunsese explozivii în apropierea strungului.

Ce făcuse? În sacoșii cu mincare introdusese mici cantități de plastic, iar ca să se eluzeze controlul de la poartă agăța sacoșii de gard și se ducea ca să-și lase bicicleta la rastel, apoi, după ce intra în curtea fabricii, cînd toată lumea era atentă la ce se petrecea la poartă, se ducea la gard și își lua sacoșii. Era un procedeu inteligent, dar asta m-a înșelat. În fabrică îmi trebuiau încă 8—10 minute în plus. Dar nu era nimic de făcut, decît să sperăm că vom putea lucra nelăturat.

Am făcut runda în fabrică și am găsit locul în care erau ascunși explozivii. Am făcut runda, iar așteptarea noastră a luat sfîrșit.

Aveam o foarte mică cantitate de exploziv, dar am avut timp să-l pregătim. Am făcut runda în fabrică și am găsit locul în care erau ascunși explozivii. Am făcut runda, iar așteptarea noastră a luat sfîrșit.

Am făcut runda în fabrică și am găsit locul în care erau ascunși explozivii. Am făcut runda, iar așteptarea noastră a luat sfîrșit.

Am făcut runda în fabrică și am găsit locul în care erau ascunși explozivii. Am făcut runda, iar așteptarea noastră a luat sfîrșit.

Am făcut runda în fabrică și am găsit locul în care erau ascunși explozivii. Am făcut runda, iar așteptarea noastră a luat sfîrșit.

Am făcut runda în fabrică și am găsit locul în care erau ascunși explozivii. Am făcut runda, iar așteptarea noastră a luat sfîrșit.

Am făcut runda în fabrică și am găsit locul în care erau ascunși explozivii. Am făcut runda, iar așteptarea noastră a luat sfîrșit.

Am făcut runda în fabrică și am găsit locul în care erau ascunși explozivii. Am făcut runda, iar așteptarea noastră a luat sfîrșit.

strada Hertzberg. Aceasta era o casă cu spațiu unde eram în diferite sedințe cu membrii Comitetului Central al Frontului Intern. Deci, vă puteți da seama de valoarea informației primite, mai ales dacă ținem seama că aceste sedințe aveau un caracter periodic. Am schimbat sediul pe strada Sargent, unde cei din Comitetul Central pusese o firmă „Batalionul meu de construcții campestre”. Firma respectivă pretindea că construiește tabere pentru nemți. Un tâmplar fusese odată angajată secretă în dușumea, unde se aflau acum de fapt pentru cazul în care ar fi trecut pe acolo masinile nemțești. Dar eu i-am instruit pe membrii C.C. cum să le folosească. Din fericire, ei n-au fost nevoiți să arate dacă erau bine sau nu.

OPERAȚIUNEA

Monarhia cu petrol și cu benzină a nemților, distrugându-le

octombrie, când s-a aflat că nemții aveau o mare cantitate de ulei și de lubrifianți undeva în port, nouă ni s-a spus să distrugem depozitul respectiv. Era o misiune mai dificilă decât noaptea acest depozit era păzit cu multă atenție și în ziua mișunind patrularele și tot felul de controale. În schimb, ziua nu era nimeni de pază în împrejurimi, exceptând nemții care treceau cu mașinile lor încolo prin port, având încă alte treburi.

Vom reuși să aprindem uleiurile sintetice.

Am hotărât atunci ca în mașina noastră să transportăm bombele și să mergem în fața lui Tallakken în fața, iar eu să conduc două cabriolet cu benzină

Unalt. ne vedea a b. apele a arma noastra la o ar
n la distanta

În impedimentul rătăcirii, acțiunile erau eficiente, căci erau totuși pompete. În afară de mine, puțini alții erau în stare să înțeleagă ce se petrecea, dar nu puteau să facă nimic. Tăcerea nu am reușit să o păstrez în permanență. Într-o zi, am văzut că se apropie o altă corăbie. Într-o clipă, am văzut că se apropie o altă corăbie.

Alina, câțiva dintre oamenii noștri trebuiau să dea un
falae din mai multe puncte ale orașului. În fața mea
șinile pompierilor urmau să fie răspindite în tot orașul

Marți, 12 octombrie, la ora 9.45 dimineata am iesit cu
... In ...
...
...
...
...
...
si pe ceilalti oameni care s-ar mai fi putut afla pe acolo sa
dea alarma

Ca de obicei, ne aştepta o surpriză. În timp ce ne apropiam de depozit am văzut un camion german şi vreo cincisprezece soldaţi şezînd în apropiere. Manus a avut prezenţe de spirit şi, în loc să întoarcă maşina spre depozit, a continuat să meargă de-a lungul cheului. Ne-am oprit după o bucată de timp, iar eu şi cu Tallaksen ne-am dat jos din maşină şi ne-am dus să vedem dacă nemţii n-au de gând să plece mai repede de la depozit. După o jumătate de oră de aşteptare, aceştia au plecat. Împreună cu Tallaksen am intrat în depozit.

În interiorul depozitului erau două încăperi mici, una pentru băieţii care făceau serviciul de pază şi alta pentru cei care făceau curatenia. Am găsit în depozit douăzeci de biciclete, douăzeci de arme, douăzeci de revolversi, douăzeci de pistoale, douăzeci de puşti, douăzeci de mitralioane, douăzeci de granate, douăzeci de bombe, douăzeci de mine, douăzeci de dinamite, douăzeci de... Manus a spus că...

de depozit pe biciclete

Trebuia să ne grăbim, deoarece cei patru muncitori ne-au spus că nemulțu aveau de gând să revină ca să mai facă

...a fost de la. Insa si + a exp. ...
...anxiate, in de-a lungul ...
...ne c-sa a-m-a-bon-be ...
...pe-a-cate-ave-ta ...
...la-de-a-ta. In ...
...a-ta-l-a-ta ...
...C-a-ta-b-a-ta ...
...t-a-t-a-t-a ...
...t-a-t-a-t-a ...

den 1 și Knudsen 2 De
 atunci am luat hotărârea să ne consultăm înainte de a ne lua
 ale pseudonime

atunzat în cap tocmai de partea cealaltă a șoselei. S-a fă-
"ptă! Morland și-a spus că ar fi mai bine dacă ar dis-
-pusă mașina la locul accidentului, a șters-o ime-

[illegible]

Ziua următoare, împreună cu Mariana ne-am dus până la garajul poliției. Mașina se afla exact pe culoarul de acces din garaj, iar în jur nu se vedea nici poartă, nici parcare și nici alți oameni. Atunci am intrat pe poartă de pământ și am mers până la noi acasă, ne-am urcat în mașină și am plecat. Am mers la garajul nostru, unde a fost revopsită, și am mers la

卷之四十五

NEW YORK: LARSEN & LARSEN, INC.
100 WEST 40TH STREET, NEW YORK, N.Y. 10018

am plecat la Stockholm împreună cu
D. asta am hotărât să ne lăsăm conduși
dintre „exportatori”. Era ceva nou
mie nu mi-a plăcut de loc noutatea acestei
voiam să mă încredințez pe mina altor

La ora șase mergeam pe jos spre răsărit, iar ulterior ne-am

133

ce, la ora aceea, după ce se întorsese acasă și s-a oprit la Pădurea din
ne a recomandat un om care a fost de acord să ne ducă cu
mașina la Ostgarden și, în jurul orei 10.30 eram la familia
Skoglund, cu Tora. Făcându-l, cel care intrase în parcul
nazist a devenit supărat și a fost nevoit să se refugieze în
sădă. După aceea, fată de 15 ani, parcă pe spini totuși, pe
treaba pe care l-a răpădă la Tora. Dimineața următoare am
fost în oraș. După aceea, am mers în Noia și la vameșii de
Charlottenburg. Am văzut și pe cei care se ocupau de
tele din Norvegia, despre morală nemților din Oslo și
tele, după care ne-am urcat în trenul de Stockholm.

E un lucru plăcut să-ți întâlnești vechii prieteni ! Mulți dintre cei care fuseseră nevoiți să fugă în Suedia se adunaseră la Stockholm. Nu duceau o viață ideală și este de înțeles faptul că printre refugiați mai erau nemulțumiți, deși fuseseră înființate o serie de tabere de instrucție, iar de lucru se putea găsi destul de ușor.

La Stockholm l-am întâlnit pe șeful local al S.O.E., Tom Nielsen, sau Unchiul (numele de acoperire cît și poreclă). Era un tip impunător și foarte curind am început să-l stimmez. Aven ca ajutor pe o fată din Bergen, care mai tîrziu s-a căsătorit cu Max Manus.

În ce ne privește, am prezentat rapoarte scrise despre activitatea noastră și am luat parte la o serie de ședințe în care s-au discutat proiectele unor acțiuni viitoare. Am avut câteva ședințe și la Biroul militar, unde am întâlnit câțiva oameni ai Milorgului și, bineînțeles, nu am scăpat, desigur, nici de biroul de verificare a refugiaților.

Pe cînd eram la Stockholm am primit ordin să plec în Anglia. Am fost asigurat însă că, înainte de Crăciun, mă voi înapoi la Stockholm, iar la Oslo voi pleca în ianuarie. Erau foarte multe lucruri de făcut la Oslo și eu nu doream altceva decît să mă întorc cît mai curînd.

În ziua de 14 noiembrie 1944 m-am ureat într-un avion
ce pleca în Anglia. Spre surprinderea mea, unul din pasa-

... e a Jers Chi Hauke Nam s hribat na r... o votha
... na ne-am mai f. vârt... o m...

La urma urii a la fel ca in 1943. Mi s-a spus ca in timpul
bombardamentelor de bombe aruncate din nuanza bombardierilor
V-1 de catre englezi, de a se ascunde in casa si de a se ascunde
in casa sa folosindu-se V-2. Cu toate acestea din se-
rile V-2 care se in Oxford Street a cetera zile depa-
sindu-le la Londra ar exista a fost att de puternica
ca sa continuam sa folosim C. Alina, unde e am casa
pe care o folosesc cu de caldura pe care o folosesc toate acestea

... și de organizația
vegieană F.O.4. Am fost trimis la cea mai bună școală a
...
mers la școală nu ca elev, ci ca lector. Am vorbit despre
... cum foloseam noi diferiți explozivi și pot să spun că

Am întâlnit mai mulți șefi englezi cu ocazia acestei vizite. Mi-a plăcut în mod deosebit maiorul Boughton Leigh, care, împreună cu Martin Lange, a pus bazele secției scandinave din SOE., în anul 1940. El m-a dus cu mașina la școală și,

... l-am spus și anumite lucruri despre

că e foarte ușor să apreciezi greșit un anumite cazuri. Am exemplificat cele spuse lui Axelssen, arătând că acesta fusese agent informații despre crucșătorul Bismark. Mă foarte atent, devenind și mai îndatoritor când am sa-l iau pe Axelssen cu mine, deoarece oamenii noi la Oslo

am ajuns la Londra am aflat că Tal-
au cazut într-o cursă. Ei plecaseră să
căutau pe căsuțarii la o cafenea.

acestia au deschis focul.

Această veste înalta dintr-o dată plăcerea de a mă afla la Londra. Eu trebuia să mă duc pe o misiune la S.O.E. F.O.4 m-a făcut o favoare dându-mi voie să aleg eu pe cel din grupul care trebuia să fie pe o misiune în Norvegia și, bineînțeles, primul pe care l-am ales a fost Axelssen.

La Londra am cunoscut un om foarte mare de care venise din Norvegia unde avusese de executat o misiune. Fiindcă el fusese în Norvegia, el știa ce se petrecea acolo și, deși acest lucru nu-i era pe plac.

Bine sau rău, nu-i prea plăcut să-ți rupi pingeșle plimbându-te prin Londra când acasă sînt atîtea de făcut. Mă amintesc că pe vremea aceea pe el îl călărea cel doilea om pentru grupul din Oslo. Atît S.O.E. cît și F.O.4 au fost de acord.

Pevik, eu și un alt norvegian, Norman Gabrielsen, aflam că pe numele nostru, la diferite bănci din Anglia, se adunaseră sume destul de mari de bani care reprezentau solda noastră.

Nu avea sens să stringem bani și nici să-i cheltuim rost, așa că am hotărît să creăm un fond pentru Noric. Am pus la un loc tot ce aveam, vreo 9000 de coroane, și am făcut cunoscuta existența fondului. Încetul cu încetul ideea a prins, luînd proporții de masă, mai ales după război.

După cîteva zile de ședere la Londra am plecat în Scoția ca să văd cum se făcea instrucție la data aceea. Fuseseră construite o serie de căsuțe, iar Forest Lodge fusese pus la dispoziția americanilor. Oameni din armată și flotă veniseră să se instruiască avînd ca instructori pe cei din Noric. Era timpul să se înființeze baze de acțiune în Norvegia, iar în acest sens pregătirile erau în plină desfășurare.

Întors la Londra, am fost la F.O.4 și S.O.E. și am avut de îndeplinit după înapoierea mea la Oslo. După ce am fost de față cu cei doi, am plecat în Norvegia. Înainte de a pleca am avut onoarea de a fi primit în audiență

la regele Haakon al VII-lea. El m-a primit foarte bine și m-a spus că el și familia sa erau foarte interesați de ceea ce făcăm noi în Norvegia.

Eu m-am înscris pe o misiune în Norvegia și pe o misiune în Londra. În Norvegia am fost pe o misiune în Oslo și pe o misiune în Bergen. În Londra am fost pe o misiune în Oslo și pe o misiune în Bergen. În Oslo am fost pe o misiune în Oslo și pe o misiune în Bergen. În Bergen am fost pe o misiune în Oslo și pe o misiune în Bergen.

Spun că am fost pe o misiune în Oslo și pe o misiune în Bergen. Am trebuit să merg în Oslo și în Bergen. Pot spune că verva, bună, a fost pe o misiune în Oslo și pe o misiune în Bergen.

La Londra am întâlnit un vechi prieten, care lucrase la Esso pe cînd era la Oslo. Acum el era maior de aviație și era în concediu. L-am cunoscut pe Georg Vetlesen, șeful secției scandinave din ce privește Scandinavia, americanii au apărut tir pe scenă, însă, odată ajunși acolo, ei și-au făcut simțită prezența. Deoarece pe cel de-al doilea front se cereau mai de echipament și armament, englezii întîmpinau mari greutăți în aprovizionarea și echiparea Noricului, dar Vetlesen a apărut exact atunci cu urmasile resurse ale OSS-ului și a dat Noricului tot echipamentul de care avea nevoie.

Un singur lucru mă intriga: de ce erau englezii atît de interesați cînd era vorba de agenți din teritoriile ocupate. Întîlnirile mele avuseseră loc în locuri diferite, doar o dată, din greșeală, am fost dus la sediul S.O.E. și atunci colonelul Wilson a făcut un scandal groaznic.

Cînd am primit toate instrucțiunile care aveau ca titlu: „Nr. 24” și în care se spunea printre altele:

„Nr. 24 este atașat pe lângă Comitetul Central al Frontului Intern ca responsabil cu problemele de sabotaj. Toate

pe baza ordinelor date de Comitetul Central sau a ordinelor
primite de la Londra prin intermediul Comitetului Central.

Am trimis și o listă cu obiective de importanță
deosebită care trebuiau să fie atacate.

Vineri, 15 decembrie, am plecat cu un avion american
din Halesworth și am aterizat cu bine la Brønnø în apropiere
a pierii Stockholmului. Mă așteptau „Uncle” și „Matusa”
Sverre Ellingsen, care voiau să-mi relateze ultimele știri
aflăte de la Oslo, de unde plecasem exact de șase săptămâni.

O CALĂTORIE NEPLĂCUTĂ

Am fost primit de un tânăr care mi-a spus că
Desen fusese arestat de poliția de stat. Această
lovitură pentru noi, deoarece Desen
ținuse lucruri despre organizație și, dacă voi-

Am trimis

liberă trecere. Fusese văzut când înmîna un
unui colaborator, dar reușise să-l convingă

incident de acest gen

mi-au comunicat că după uciderea
regera Gram și capturarea lui Tallaksen, restul
din Oslo* (porecla noastră) era demoralizată. Ei nu
să-l răpească pe Tallaksen din spital înainte ca
transportul să fie trimis la țară. Dacă le era teamă
prin cunoscutele lor metode de tortură, îl vor

griji din pînă la
deoarece știa că

nu-l aștepta altceva decât o moarte prin schingiuire. De asemenea, demonstrase și înainte că nu dădea să cădea voi în mână nemților.

Dar, când am ajuns în marea Norvegie, Tallak și alții noștri au mai îndeplinit cerșetorii și o altă misiune. Ei au fost să ia de la nemți, ca depozit, artele de război care erau în marea Norvegie. Cu toate acestea, acuratețea arătată, au putut să găsească depozitele și să le distrugă. În timp ce clădirile din jur n-au suferit nici o stricăciune.

Am plecat din Oslo pe 17 ianuarie și am mers mai grabnică la Oslo, dar se apropia crăciunul și am hotărât ca să rămân la Stockholm până la Anul Nou.

Am plecat din Oslo pe 17 ianuarie și am mers mai grabnică la Oslo, dar se apropia crăciunul și am hotărât ca să rămân la Stockholm până la Anul Nou.

Am plecat din Oslo pe 17 ianuarie și am mers mai grabnică la Oslo, dar se apropia crăciunul și am hotărât ca să rămân la Stockholm până la Anul Nou.

Am plecat din Gothenburg pe 17 ianuarie și ziua următoare mă aflam în casa unui pescar din Korter. Barca din Notteroy a întârziat câteva zile din cauza furtunii care bătuse toată săptămîna și a fost o adevărată minune că a reușit să-l aducă pe toți refugiații la Korter. Motorul bărcii se stricase și cei doi pescari, care formau echipajul, au luptat din greu cu valurile timp de 56 de ore.

Niciodată nu m-a atras marea, nici cînd era calmă, iar de data asta mă cutremuram la gîndul că urma să plec cu o barcă pe ape, dar n-aveam ce face, trebuia să mă întorc la Oslo cît mai repede cu putință. Furtuna se întesca în loc să se liniștească, iar temperatura era cu multe grade sub zero.

Vineri seara, fără a ține seama de vreme, am plecat. Foarte curînd valurile se spargeau de prora bărcii, iar eu am fost nevoit să dau o mîină de ajutor la scoaterea apei din barcă, deși îmi venise rău de mare.

Am plecat din Gothenburg pe 17 ianuarie și ziua următoare mă aflam în casa unui pescar din Korter. Barca din Notteroy a întârziat câteva zile din cauza furtunii care bătuse toată săptămîna și a fost o adevărată minune că a reușit să-l aducă pe toți refugiații la Korter. Motorul bărcii se stricase și cei doi pescari, care formau echipajul, au luptat din greu cu valurile timp de 56 de ore.

Niciodată nu m-a atras marea, nici cînd era calmă, iar de data asta mă cutremuram la gîndul că urma să plec cu o barcă pe ape, dar n-aveam ce face, trebuia să mă întorc la Oslo cît mai repede cu putință. Furtuna se întesca în loc să se liniștească, iar temperatura era cu multe grade sub zero.

Vineri seara, fără a ține seama de vreme, am plecat. Foarte curînd valurile se spargeau de prora bărcii, iar eu am fost nevoit să dau o mîină de ajutor la scoaterea apei din barcă, deși îmi venise rău de mare.

reușit să plecăm mai departe. Cît regretam că nu am plecat pe jos! Chiar și pe timp de furtună exista riscul de a fi prinși de un vas de patrulare nemțesc. Ambii pescari erau înarmați cu pistoale, iar eu aveam câteva arme automate în valiză, dar toate acestea nu însemnau nici un pericol pentru un vas de patrulare german.

Eram pe mare de peste 24 de ore, iar cei doi pescari plecaseră în această cursă fără să se odihnească și era

[illegible]

Faptul că, în noaptea de duminică, 17 octombrie, am cerut să mai fie trimis în acest grup un membru, Comitetului Central, ca să ne ajute să pricepem Buletinul, pe care el îl are în posesie, nu este adevărat. Am cerut să mai fie trimis în acest grup un membru, Comitetului Central, ca să ne ajute să pricepem Buletinul, pe care el îl are în posesie. Mă gândind că, în acest caz, ar fi mai bine să-l trimitem pe cel care a fost ales, am cerut să mai fie trimis în acest grup un membru, Comitetului Central, ca să ne ajute să pricepem Buletinul, pe care el îl are în posesie.

Pe 6 martie, cei doi erau gata. Puțin după ora unsprezece au plecat la benzinăria Shell, unde unul dintre angajați le dădea benzină pe sub mină. Omul era plecat pe moment și, în timp ce-l așteptau, Rasmussen și Axelssen au in-

...ajutat pe Anu' cu sa' bage pe Rusii, sa n' naunda
...at in vitez

1. The present Portland is a small town, and
 2. The present Portland is a small town, and
 3. The present Portland is a small town, and
 4. The present Portland is a small town, and
 5. The present Portland is a small town, and
 6. The present Portland is a small town, and
 7. The present Portland is a small town, and
 8. The present Portland is a small town, and
 9. The present Portland is a small town, and
 10. The present Portland is a small town, and

... să-i găsească imediat un doctor, dar
... ușor de zis decât de făcut. Rasmussen
... le-a spus să meargă la cumnatul său.

Am aflat numele unei persoane de încredere care lucra la furna căreia îi aparținea duba și personal m-am dus de legătura cu șoferul, un om numit Ole Rothe. Acesta

Credem că... pe Oslo...
...informații...
...Georgel...
...Hakk...
...Kensberg...
...No...
...Două săptămâni...
...pe...
...la Stockholm...
unde a plecat la Londra. Nu ne-am putut...
...
...
...
...
...

Tinând cont de controalele pe care le făceau nemții, a
termiile în oraș fără a pierde nimic. Însă se ridica problema
depozitării a două tone de explozivi. Organizația noastră se
explozivi, dar nu în cantități așa de mari. Un principiu ne
tăm sau aveam înfiltri. Dar problema a fost rezolvată cu-
rind, deoarece am făcut rost de o mulțime de depozite, in-
clusiv de depozitul unui mare magazin aflat la periferia ora-
șului și care fusese închis de fasciști. Am mai avut o idee

plozivi, în diferite locuri din oraș. Le-am ascuns de preferință după garduri sau porți, ca să fim siguri că nu simțim vântul când le deschidem. Astfel aveam, de exemplu,

parter. I-am spus că mă ocup cu aprovizionarea oamenilor aflați în ilegalitate și că am mai mulți saci cu cartofi pe care

:1875.

ACȚIUNEA „CONCASOR”

A avut loc în prima parte a lunii martie următoare, pe 14 martie urma să fie aruncată în aer o mică grupă de locuri simultan. Problema din Oslo să ajutăm la reușita acestei acțiuni.

A avut loc o ședință la biroul Holatex, iar eu am fost informat de faptul că se făcuse o harababură de nedescris și în-

și să le folosească în contra-
pe continent.

luat legătura cu omul
Acesta contactase deja
clădirea administrației căilor ferate.

luat legătura cu soția omului de
creșterea creșterii suplimentare

Recent ne veniseră citiva ofițeri pregătiți exersa în școlile de război din Anglia și care erau trimiși să îndeplinească diferite funcții în cadrul Mîorgului. Una dintre problemele care se puneau era să se găsească un loc unde să se poată depune aceste arme. Am găsit un loc potrivit pe un teren din apropierea stației de cale ferată.

Am pus în discuție problema cu un ofițer din Mîorg și am convenit să depunem armele în clădirea administrației căilor ferate. Am decis să depunem armele în clădirea administrației căilor ferate, iar respectivul a fost de acord să ne țină valizele acolo pînă cînd urma să începem acțiunea.

Am transportat explozivul în valize obișnuite, singura problemă fiind cum să le introducem în clădire. Morland a rezolvat această problemă, deoarece avea un prieten care lucra în comerțul cu pește și care avea un magazin vizavi de clădirea administrației căilor ferate, iar respectivul a fost de acord să ne țină valizele acolo pînă cînd urma să începem acțiunea.

Transportul valizelor în care se afla un astfel de conținut însemna un risc groaznic, mai ales după ce se întuneca, indiferent dacă foloseam mașina sau nu. Dar, ca de obicei, modul „obraznic” era mai sigur. Morland a pus cele patru valize cu explozivi în mașină și a plecat spre magazinul de pește în apropierea stației de cale ferată. El și eu am rămas în clădirea administrației căilor ferate. Valizele au fost depuse în magazinul de pește în apropierea stației de cale ferată.

La ora nouă, în seara zilei respective, ne-am adunat la magazinul de pește, venind din diferite părți ale orașului, sperînd să nu atragem atenția asupra noastră. Nordhal și încă două persoane urmau să amorseze fitilurile și să le dea foc. Pevik și eu am rămas în clădirea administrației căilor ferate.

În timpul celui de-al doilea atac asupra căilor ferate, am fost în clădirea administrației căilor ferate. Nordhal și încă două persoane urmau să amorseze fitilurile și să le dea foc. Pevik și eu am rămas în clădirea administrației căilor ferate. Am decis să depunem armele în clădirea administrației căilor ferate, iar respectivul a fost de acord să ne țină valizele acolo pînă cînd urma să începem acțiunea.

Am decis să depunem armele în clădirea administrației căilor ferate. Am decis să depunem armele în clădirea administrației căilor ferate. Am decis să depunem armele în clădirea administrației căilor ferate.

Am decis să depunem armele în clădirea administrației căilor ferate. Am decis să depunem armele în clădirea administrației căilor ferate. Am decis să depunem armele în clădirea administrației căilor ferate.

Am decis să depunem armele în clădirea administrației căilor ferate. Am decis să depunem armele în clădirea administrației căilor ferate. Am decis să depunem armele în clădirea administrației căilor ferate.

de serviciu.

Morland și încă unul din grup au făcut un ocol în jurul clădirii să vadă dacă nu era cineva prin apropiere și să depună armele în clădirea administrației căilor ferate. Am decis să depunem armele în clădirea administrației căilor ferate. Am decis să depunem armele în clădirea administrației căilor ferate. Am decis să depunem armele în clădirea administrației căilor ferate.

Am decis să depunem armele în clădirea administrației căilor ferate. Am decis să depunem armele în clădirea administrației căilor ferate. Am decis să depunem armele în clădirea administrației căilor ferate.

Am decis să depunem armele în clădirea administrației căilor ferate. Am decis să depunem armele în clădirea administrației căilor ferate. Am decis să depunem armele în clădirea administrației căilor ferate.

Am decis să depunem armele în clădirea administrației căilor ferate. Am decis să depunem armele în clădirea administrației căilor ferate. Am decis să depunem armele în clădirea administrației căilor ferate.

Am decis să depunem armele în clădirea administrației căilor ferate. Am decis să depunem armele în clădirea administrației căilor ferate. Am decis să depunem armele în clădirea administrației căilor ferate.

Am decis să depunem armele în clădirea administrației căilor ferate. Am decis să depunem armele în clădirea administrației căilor ferate. Am decis să depunem armele în clădirea administrației căilor ferate.

unde veniseră. În fața lui n-avea alături decât
ajutorul lui, muncitori și femeia omului de serviciu a ei
din urmă pierzându-se mai târziu în mulțimea marelui
pe stradă.

Fiecare s-a îndreptat apoi spre locuința lui, conștient că în timp ce în urechi ne mai vijilia încă explozia care se încheie, se clădirea. Neexistând posibilitatea să-și anunșeze de urgență nimeni clădirea fără a compromite toată acțiunea de pe teren, ei o dată cu clădirea.

Acțiunea „Conclator”, în totalitatea ei, nu are decât să blocheze și să întirzie trecerea dintr-o etapă în alta, din Norvegia pe la Moscova. Mult mai rapid am putea să trecem peste această etapă, dacă am putea să ne îndreptăm direct spre Moscova, fără să ne oprimăm la Oslo.

Organizația noastră continua să execute și activitate de spionaj, iar în una din zilele lunii februarie Londra ne-a cerut să aflăm dacă nu cumva se producea ulei special pentru motoarele Diesel ale submarinelor germane la rafinaria Vallo, afiliată pe țărmul vestic al fiordului Oslo.

Amiralitatea britanică voia să știe și unde se depona acest ulei. M-am dus atunci la unul din informatorii mei cei mai buni, care lucra la compania Esso și căruiă nu-i era greu să aștepte ceea ce dorea Londra. Foarte curând am putut transmite Londrei următoarele :

„Vallo nu produce ulei pentru motoare Diesel de submarin, ci doar ulei pentru vasele de pescuit, ulei numit SDKL. In zona fiordului Oslo se găsesc următoarele depozite de ulei Diesel : Granerudstoa 2183 t, Fagerstrand 1700 t, plus 1100 t Heissol, ceea ce corespunde combustibilului nr. 3”.

In luna aprilie am transmis un alt mesaj :

De asemenea, trebuie să se țină seama de faptul că, în unele cazuri, se poate întâmpla ca un anumit număr de copii să fie găsiți în același loc, ceea ce poate să indice o anumită activitate sau o anumită interacțiune între copiii aflați în contact.

[illegible]

1. În anul 1940, mama mea a locuit într-un apartament
în vechiul oraș al orașului, apartament pe care îl
numea ea om numit Ringdal și care se ocu-
pau de el în perioada
În anul 1940, pe data de 10 octombrie, mama
a fost găsită în casa ei pe

populației. Însăși existența mișcării de rezistență depindea
simplu de a lupta împotriva dușmanului. Toate succesele noastre depindeau de ajutorul mai mare sau
mai mic dat de nenumărații simpatizanți din toate orașele

Ringdal lucra împreună cu Manus, principalul specialist în probleme de propagandă după moartea lui Gram, deși specialitatea lui era sabotajul naval. Englezii considerau războiul psihologic ca fiind un factor esențial pentru menținerea unui moral ridicat și continuarea luptei de rezistență.

DE CÂND ÎN CÂND

... uriașă în toate
... cel mai mult mă

... 1943, când m-am întors
... la criticele aspre auzite
... Hauge a refuzat să

... Nu exista loc pentru
... era un factor de o importan-
... de seamă în eliminarea fricți-
... l norvegian din străinătate și
... dacă un om care deținea
... mină ar fi acționat din motive

...
... noastră zilnică, ...

pe cei doi în timp ce se mai aflau încă la sediul poliției, stat (stăm că se aflau acolo) deoarece în cazul în care amia sa le transferați la Gestapo, șansele de a scăpa erau adesea reduse la minimum. Mi s-a părut că mi-a fost

Prin urmare, nu am putut o serie de momente... de fapt? După... Te... în manta din Telenak... K... pentru... Generalul... pești... control... de... din Sandvika... Hagen. După ce a fost... a fost... la sediul poliției.

Hauge a fost anchetat serios, dar a răspuns tot timpul de parcă ar fi căzut din cer. În felul acesta a reușit să lase cu bine de pe urma anchetei. O noapte au dormit pe jos, împreună cu alți arestați, într-o cameră mare de la sediul poliției, iar a doua zi au fost eliberați.

Ulterior Hauge mi-a spus că lui cel mai mult i-a fost frică să nu intre „banda din Oslo” în acțiune, pentru a încerca să-l salveze. Își reamintea bine o remarcă făcută de mine într-o situație similară: „Dacă-l scoatem viu din ghearele poliției, am repurtat un succes de sută la sută, iar dacă-l scoatem mort succesul repurtat va fi doar în proporție de 50%”.

Într-o seară se văd că se mișcă, ea pe sfârșit. Așteptările noastre înaintea pe terenul german au fost... Era vorba doar de o planificare... Germania urma să se prăbușească...

Ce se va întâmpla în cazul Norvegia? Vor... a ei face... să vă...

În luna aprilie anul... ex... împotriva... M... pe... a...

Cu... C... a...

... p... F...

SECRET

SECRET

...pul stăpîniri lor. Cele mai
...ce ne privea, se aflau în ar-
...la Ministerul Justiției. Noi elabo-

blama să capturăm paza, deoarece trebuia să lăcăm și într-o oarecare siguranță. Din nefericire, sistemul de pază era foarte încurcat. Astfel, poarta de la intrare era deschisă imediat în momentul în care se apropia șopronul care era fost de cameră de gardă. Un om patrula prin fața șopronului iar un altul ședea în șopron avînd un buton de alarmare în apăsarea căruia alarma se activa. Dacă se apăsa acest buton se alarma atât Departamentul poliției, cît și secția de poliție nr. 19. Era clar că nu puteam face nimic dacă nu aveam sprijinul unui polițist. În plus, din cauza situației foarte încordate ni se dăduse ordin să executăm această acțiune fără împușcături sau încăleări.

Prin unul din șefii poliției noastre ilegale am luat legătura cu un bun patriot care lucra la secția 19. Se numea Eivind Eriksen și el era acela care schimba gărzile atât la Ministerul Justiției cât și la Departamentul poliției, așa că începuseră să găsim cheia problemei. I-am cerut să găsească doi oameni dispuși să ne ajute și să dispară o dată cu noi după lovitură. Eriksen a fost de părere că așa ceva e foarte ușor de găsit și mi-a promis să-mi dea răspunsul în după-amiaza zilei următoare. Am căzut de acord să păstrăm secretul acțiunii față de „cei doi”, deoarece nu voiam ca în cazul în care erau prinși să fie forțați să ne trădeze.

Pentru această acțiune foarte grea, grupul Oslo a fost înălțat cu oameni din Milorg, astfel că aveam un efectiv de unsprezece oameni gata de acțiune. Eu am luat conducerea grupului care urma să captureze arhivele Ministerului Justiției, pe cînd un alt grup condus de Martin Olsen se ocupa de arhivele poliției.

Am găsit o dubă uriașă, iar Pipe Larsen ne-a făcut rost de plăcarde pe care scria „Serviciul expres, Oslo” și de tot echipamentul necesar transporturilor de mobilă.

sopul parola „Martinsen“, fiind lăsat să intru de sentinela

ze parcuri, dar si impreuna cu santinela am intrat in gar-
da, unde se afla restul garzii.

... de ce dai etiam extrem de nevos si nu po-
... si... a... n... o... v... b... (N... o... d... a... n... a... m... a... l... a... e...
... n... n... v... o... s... si... i... t... a... n... t... e... c... a... m... e... t... a... m... d... e... a... i... f... e... c... t... o...
... n... e... p... a... a... i... t... u... n... e... d... e... v... e... n... e... a... m... c... a... l... m...)... L... e... d... a... a... s... t... a...
... p... e... s... t... d... e... o... v... e... b... a... T... o... t... a... s... i... n... c... e... t... u... l... c... a... i... n... c... e... t... u... l... n... a... m...
... s... t... a... t... s... i... a... c... e... n... t... i... e... p... l... i... s... t... a... l... o... r... a... 6... 15... c... m...
... a... d... s... e... n... t... i... n... c... a... m... e... a... M... i... n... i... s... t... e... r... u... l... a... J... a... s... t... i... e... a... t... e... p... e...
... c... a... l... e... l... i... n... s... t... i... t... d... e... o... r... a... m... a... t... u... z... a... i... c... a... d... d... i... n... t... e... n... a... v... a...
... s... a... n... t... n... a... v... a... t... i... n... s... i... n... f... e... c... t... a... l... o... p... a... t... i...
... s... a... p... o... t... i... f... a... c... e... s... e... a... t... e... b... e... n... e... a...
... s... t... a... t... a... t... o... t... e... a... c... t... i... a... m... u... l... t... i... t... u... l...

...si pe Paul Stensholt, unul din-
care lucrau la Ministerul Justitiei. Paul Sten-

Deoarece intrarea în Ministerul Justiției putea fi foarte
la secția 19, noi trebuia să fim foarte atenți
pentru a nu da naștere la bânuiele. Ne-am dus la omul de
u și i-am spus că sîntem de la poliție și am venit să
o percheziție, deoarece dețineam o serie de informații

era foarte îndatoritor voind să ne arate el totul
acasă și să fie ținut sub pază împreună cu toată

... și l-am dus și pe ei în apartamentul omului
treizeci, iar însoțitorul meu a tra-

de la principalele birouri, arătându-mi care erau domeniile pe care trebuia să le luăm cu noi. După ce a făcut treaba asta a plecat. Nu doream să băgăm și pe alții în încurcătură dacă ceva nu ieșea bine.

La ora 6,45 am intrat cu autoduba în curtea Departamentului poliției. Acolo am dat peste doi oameni la centrala telefonică: omul nostru și un polițist necunoscut.

Apoi ne-am împărțit în două grupe ca să-l luăm prin surprindere pe fascistul care lucra la cartotecă. Acesta era înarmat și nu trebuia lăsat să deschidă focul. Totul a decurs cum nu se poate mai bine, respectivul fiind atit de furios încât n-a mai putut scoate o vorbă.

Un membru al grupului, care era îmbrăcat în uniformă de polițist, a luat locul complicei de la poartă, iar acesta a trecut la centrală. Doi din grup păzeau prizonierii. Orice nou sosit urma să fie reținut, băgat înăuntru și legat.

În următoarele 40 de minute am încărcat două tone de dosare și am fost nevoiți să transportăm un seif de cîntărea 700 de kg. Deși eram destul de puternici și aveam și pînghi, noi nu l-am putut duce pe sus, așa că l-am rostogolit pe scări pînă jos. Trecerea lui cred că a cauzat stricăciuni care cereau reparații urgente, dar asta nu mai era treaba noastră. Odată încărcate toate materialele luate din Departamentul poliției, ne-am dus cu duba la intrarea Ministerului Justiției, unde toate dosarele erau scoase pe coridor. Fasciștii arseseră o parte dintre ele, dar noi am mai găsit destul de multe materiale deosebit de importante în cabinetul ministrului. De la Justiție am luat cam o jumătate de tonă de dosare.

Apoi duba a fost închisă, iar celor doi oameni care li păzeau pe prizonieri li s-a spus că totul e gata și că pot să-și iasă în poartă principală. După ce am verificat că poarta principală și am avut grijă să verificăm dacă era închisă cum trebuie.

Am plecat de la seif. Amenințându-l pe polițistul care-l păzea să-l lăsa să plece în zece minute mai tîrziu, am plecat.

După ce ne-am împărțit patin, am scos plaardosele de la seif și am plecat mai departe.

Am salvat ca oaza asta foarte multe documente de interes mare pentru noi. Am folosit ca probă în procesele noastre facturile după care lăsa dovadă ilegală. Am salvat și de cîteva zile lăsa în posesia lui...

ELIBERAREA

În după-amiaza zilei de 5 mai m-am urcat cu liftul în birourile de la Holatex, unde își instalase sediul Comitetul Central al Frontului Intern. Nu-mi venea să cred că era adevărat. Stăpinirea lui Hitler luase sfârșit, iar Norvegia urma să fie foarte curând liberă.

Hitler se sinucisese cinci zile mai înainte, iar amiralul Dönitz s-a predat necondiționat două zile mai târziu. Conducătorii Frontului Intern nu erau siguri de intențiile generalului Böhme și ale nemților care se aflau în Norvegia. Aveau oare de gând să se predea? Reichskomissarul Terboven, atât de mult urit de populație, mai deținea încă destulă putere ca să poată face rău.

Sîmbătă, 6 mai, s-a răspîndit un zvon cum că nemții din Norvegia ar fi capitulat, dar n-a fost așa. Abia a doua zi nemții s-au predat, Terboven fiind demis, iar generalul Böhme primind ordin să se predea necondiționat la ora 21.10.

În noaptea zilei de 8 mai Hauge mi-a ordonat să-i adun pe toți membrii grupului și să mergem să-l întîlnim pe strada Moller, la nr. 19. Urma să ne prezentăm ei mai bine înarmați. Imediat am luat legătura cu ceilalți cinci membri ai grupului. Cele două aruncătoare de grenade

Piat pe care le aveam în dotare erau deja puse în portbagajul mașinii, așa că foarte repede am ajuns în fața secției de poliție. La ora 1.30 l-am întâlnit pe Hauge. El ne-a adus la cunoștință că o parte din conducătorii Frontului Intern se aflau în clădirea de la nr. 19 de pe strada Moller, iar noi aveam misiunea de a le asigura securitatea personală. Aveam motive temelnice să ne temem, deoarece bande înarmate de fasciști fanatici erau gata să atace clădirea.

Le-am cerut conducătorilor Frontului Intern să incule pe dinăuntru toate ușile de la clădirea respectivă, apoi am fixat pozițiile de tragere ale celor două Piaturi chiar în fața intrării principale, iar ceilalți s-au dispus în puncte de unde puteau trage de-a lungul străzii Moller și a străzii Ploens. Eu eram înarmat cu un automat și împreună cu încă un membru al grupului opream toate mașinile care treceau pe stradă. Se spunea că fasciștii se aflau în drum spre oraș. Pentru a întări paza am cerut ajutorul pompierilor care au ridicat baricade la capătul străzilor pentru a împiedica intrarea pe stradă a mașinilor. În felul acesta, toate străzile care duceau spre secția de poliție din strada Moller au fost blocate. Totuși, n-au apărut nici un fel de fasciști, iar după vreo două ore s-a dovedit că era vorba de o alarmă falsă.

Unități ale forțelor armate ale Frontului Intern au sosit în Oslo în jurul orei trei și ne-au înlocuit, dar puțin mai târziu, în jurul orei patru sau cinci dimineața, am trăit niște clipe inedite. Eu trebuia să-l iau pe polițistul suedez Harry Söderman și să-l duc până la închisoarea de pe strada Grubbbe, unde urma să se întâlnească cu șeful securității nemțești, Fehlis.

Fehlis a sosit într-o mașină Mercedes tip sport și s-a oferit să facă câteva transporturi de arme de la sediul său la Terasa Victoria, iar noi i-am primit oferta! Era un sentiment ciudat să stai față în față cu cunoscutul Fehlis, deși el fusese acela care îl înputernicise pe Harry Söderman să plece la închisoarea Grini și să-i deschidă porțile, permițând tuturor deținuților să plece acasă. În cursul dimineții, împreună cu Martin Olsen, de data asta îmbrăcați în uniformă com-

pletă, ne-am plimbat cu mașina prin oraș. A fost un experiment nou și trebuia să mă autoconvinc că nu visez. S-a terminat cu vremurile când trebuia să fac pe neștiutorul, să mă numesc Krog, Fjeld sau Berg, știind că sint căutat de Gestapo. Acum puteam spune oricui că eu sint Gunnar Sonstebj. Parcă mă născusem a doua oară în ziua aceea însoțit a libertății.

Mai erau multe lucruri de făcut. Grupul din Oslo trebuia să-și găsească un sediu. Aflând că „ministrul” Blehr fugise de acasă, ne-am dus la vila lui, i-am spart un geam la ușa de la intrare și am intrat în clădire. Acolo ne-am stabilit și am stat confortabil până cînd Ministerul de Externe a preluat casa, iar noi am fost nevoiți să ne mutăm.

Rasmussen și Manus s-au întors din Suedia. Axelssen a revenit din sud. Diesen a ieșit teafăr din închisoare și lată-ne pe toți bucurîndu-ne de libertate după atîția ani de luptă și tensiune nervoasă!

Zilele care au urmat am făcut de gardă la diferite obiective și în diferite locuri. Din provincie au mai revenit cîțiva oameni de ai Noricului care ni s-au alăturat.

În zilele acelea, în ciuda bucuriei noastre, Oslo nu era un loc prea sigur și pașnic. Fasciștii norvegieni și gestapoviștii nemți trecuseră în clandestinitate. Toți erau înarmați și nu se puteau desconsidera acțiunile lor desperate.

Una din ultimele misiuni pe care le-am îndeplinit a fost aceea de a-l lua pe Quisling din strada Moller și a-l duce la Akershus pentru proces. Era ora opt, în dimineața zilei de 19 august, cînd am intrat în curtea clădirii cu nr. 19 de pe strada Moller. Apoi ne-a fost adus prizonierul, omul pe care-l urisem și de care ne temusem, acum slab și neajutorat. Într-un fel ne părea chiar rău de el. Tot răsucind la niște pături pe care urma să le ia cu el, a scăpat una. Îmi venea să-l ajut să o ridice, iar pe fața lui Rivrud am citit același lucru, deși Rivrud își petrecuse ultimii ani de război într-un lagăr de concentrare din Germania, unde a avut marele noroc să supraviețuiască.

Cu un sentiment de destindere și nonșalanță m-am imbarcat pe un vas care pleca înspre America și, de-abia după ce m-am întors din această călătorie, toamna târziu, mi-am dat seama că era cazul să mă gândesc și eu la ce se gîndește orice tinăr de douăzeci și șapte de ani, la viitor !

CUPRINSUL

	Pag.
<i>Din partea redacției</i>	3
Începutul	7
Plimbări peste frontieră	15
Agresiuni ai serviciului secret englez	25
Reședința se extinde	31
Lovitura dată la Banca Norvegiei	41
Situația devine din ce în ce mai grea	47
Urmărit de gestapo	51
Gestapoul lovește	61
În Suedia și Anglia	67
Oslo - cuib de rezistență	77
Atruncăm în aer Oficiul cu problemele muncii	83
Peste acoperiturile caselor	89
Urmărit, dar vesel	95
Și alte sabotaje	103
Am capturat un transport de cartele	107
Doi lovituri mari	113
Fabrica de armament Kongsberg	121
O flacără mare	129
Din nou la Londra, unde am fost invitat la masă de regele Norvegiei, Haakon	133
O călătorie neplăcută	139
În gura lupului	143
Acțiunea „Concăsor”	151
Doi conducători arestați	157
Am pus mîna pe arhivele naziste	161
Eliberarea	167

Încercările de scriere : 12, vol. IV. GEORGE
Căpitan : A. C. RADU STOIAN

De la carte : 19.000 ; *De la carte* : 19.100.
Timp 100 ex., din care 100 ex. sunt asemă-
nate și 100 ex. sunt vândute, formă 19.100.
Lacrimă curgătoare 172 ex.